

JEANNE WORLEY

*Străin
în
noapte*

Traducerea și adaptarea în limba română de
CORNELIA ALEXOI-SHILI

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Casa era plină de lume, care se perinda, atentă, din cameră-n cameră, controlând mobilierul de molii și întorcând chinezăriile pe toate părțile, pentru a le vedea marcajul.

Negustorii de antichități veneau și plecau grăbiți, cu expresia că nu era nimic demn de interesul lor. În afara amatorilor de licitații, cei mai mulți dintre vizitatori erau localnici, care veniseră pur și simplu să arunce o privire prin casa care aparținuse până atunci lui Josh Bain. Deși nu erau toate la prețuri mari, lucrurile scoase la vânzare păreau să nu intre în sfera lor de interes.

– Tot ce-i aici e de mult ieșit din modă, spuse o femeie, descurajată complet după ce analizase cu atenție exponatele.

Sperase să găsească ceva de genul unui veston înflorat, pe

care ar fi putut să-l transforme. Mobila era prea masivă pentru casa ei, care era destul de mică.

– Poate vom cumpăra totuși ceva, dacă tot am venit, replică bărbatul care o însoțea.

Vizitatorii care o cunoșteau pe Clodie Bain evitau să se uite la ea. Femeia stătea în spatele unui birou greoi de mahon, cu un teanc de hârtii în față, alături de care erau deschise niște cataloage, gândindu-se cu regret la faptul că nu adăugase un post-scriptum la anunțul ei :

„, Domnișoara Clodie Bain va fi poate prezentă, dar nu va fi cazul s-o compătimiți. Vinde totul – inclusiv casa – fără nicio părere de rău.”

Câteva persoane nou-venite o salutară, totuși, înclinând capul cu respect.

Probabil cei mai mulți dintre cei prezenți, gândeau ceva de genul : „, Săraca, trebuie să-și vândă casa. În mod sigur, suferă, biata de ea.”

Nu. Nu suferea. Era de-a dreptul minunat !... Spera că va primi cât mai repede o ofertă rezonabilă și va pleca, în sfârșit.

– Scuzați-mă, domnișoară, spuse un bărbat rotofei, care vroia să cerceteze biroul la care era așezată.

Clodie Bain se dădu ușor la o parte și prezumtivul client începu să deschidă și să închidă sertarele, ciocănind de zor în lemnul gros.

– E o calitate destul de bună, spuse el.

Da, Josh ținea să aibă în casă lucruri de calitate, chiar dacă

era obsedat și de valoarea banilor. Ar fi fost foarte furios astăzi, dacă ar fi văzut toate aceste persoane care strâmbă din nas în fața obiectelor care i-au aparținut, sau vrând să le cumpere la preț de nimic.

Clodie oftă. Pentru că nu avea nimic de făcut pe moment, începu să scrie o scrisoare :

„Am primit azi-dimineață ultima ta ilustrată. De fiecare dată, orice loc pe care-l vizitezi mi se pare și mai frumos decât precedentul. E, într-adevăr cerul, de acolo atât de albastru? Și marea?... ”

Privi pe fereastră cerul cenușiu și se înfioră, ușor. Întotdeauna le fusese foarte greu să încălzească această casă, deși centrala le mâncase o sumedenie de bani.

Vizitatorii continuau să vină și să plece fără a cumpăra nimic.

– Bună, Clodie, spuse unul dintre ei, care o cunoștea de multă vreme. Ai mai avut vreo veste de la Joy, în ultima vreme?

– Azi-dimineață, răspunse ea. O ilustrată din Pompeii.

Pe omul care se opri se în pragul ușii, uitându-se când la ea, când la biroul lângă care stătea, Clodie nu-l mai văzuse niciodată. Era înalt, cu umerii foarte largi, păr grizonant și față aspră, ca bătută de vânturi.

Privindu-l, Clodie simți cu certitudine că nu era genul interesat să cumpere vechituri. Nu-și imagina că l-ar fi putut interesa ceva din toate lucrurile scoase de ea la vânzare.

Totuși, după toate aparențele, biroul îi stârni interesul, pentru că se apropie de el și începu să-l cerceteze cu atenție.

– E o piesă frumoasă, spuse ea.

– Da.

– Sertarele se deschid foarte ușor.

– Sunt sigur de asta.

Clodi începu să le deschidă pe rând, dar bărbatul nu păru interesat de sertare.

Se îndreptă spre dulapul cu rafturile pline de cărți, apărute de geamuri, și începu să citească titlurile.

– Bună dimineața, domnișoară Bain, spuse cineva, trecând.

– Bună dimineața, răspunse Clodie.

Străinul lăsa o clipă cărțile și se întoarse spre ea :

– Sunteți fiica domnului Bain ?

– Da.

Bărbatul o scrută exact în același fel cum scrutase mai devreme biroul și cărțile. Apoi îi spuse zâmbind :

– Ce mai faci? Numele meu e Candell. Am lucrat pentru tatăl tău.

Ca mulți alții, se gândi Clodie, după ce avusese propriul lui cinema, propriul ziar și propria editură.

– Am fost șofer pe una din furgonetele lui.

– Ah, probabil cu foarte mulți ani în urmă.

– Arăt chiar așa de bătrân?

Clodie zâmbi, pentru că după hainele pe care le purta și

după modul în care se purta, părea că trecuse extrem de mult timp de când fusese șofer pe furgonetă.

– Ar fi trebuit să-mi amintesc de dumneavoastră.

– Ah, am lucrat pentru el doar o lună sau două și asta se întâmpla...

Bărbatul făcu o pauză pentru a calcula...

– Cu cinci sau șase ani în urmă.

– Probabil în perioada în care eram plecată la școală.

– Sau pur și simplu nu vă mai aduceți aminte de mine.

– Poate, surâse ea din nou.

– Dar cred că erați plecată...

– Ce v-a făcut să vă întoarceți aici? Oricum, cred că n-ați stat prea mult prin aceste locuri, spuse Clodie.

– Nu, nu locuiesc în zonă, dar am văzut în ziar anunțul pentru licitație. M-am gândit atunci că ar fi interesant să vin să văd cum mai arată Hasdale.

– Hasdale nu mai e ce-a fost.

– Da, așa este.

Schimbarea a intervenit treptat, se gândi Clodie, după construirea căii ferate de la poalele dealului și după închiderea magazinelor care nu s-au mai redeschis niciodată. Pentru cineva care a fost aici cu șase ani în urmă și se întorcea acum, diferența trebuia să fie notabilă.

– Ați procedat foarte înțelept că ați plecat de aici, comentă Clodie. Acum, această localitate e cunoscută ca „orașul fantomă”, pentru că, în ultimul timp, viața aici se stinsese.

Nu mai spuseră nimic, pentru că domnul Lindsay, un vechi prieten al tatălui ei, se apropie zâmbind compătitor:

– Bună dimineța. Ce mai faci? o întrebă el.

– Bine, răspunse Clodie și domnul Lindsay îi aminti că în curând se va vinde tot și nu va mai avea de ce să stea prin acele părți.

După asta, bătrânul o bătu prietenește pe umăr și se îndepărtă.

– Ai prânzit? o întrebă Candell.

– Nu. Dar cred că nu prea aveți unde să luați prânzul în oraș, îi spuse ea, în timp ce ieșiră împreună în hol.

– De ce?

– Nu se mai servește mâncare la Pedlar's Pack.

– Eu stau la Stag's Head.

Stag's Head era un hotel cu restaurant. Acolo se putea într-adevăr servi masa, dacă anunțai cu câteva ore înainte sau dacă aveai o cameră în hotel.

– Veți rămâne aici până se va încheia licitația? întrebă Clodie.

– Da, bineînțeles.

– Când v-am văzut, mi-am spus că nu puteți fi interesat de nimic ce e pus în vânzare aici.

– Nu prea vorbești ca o vânzătoare, surâse el.

– Sunt lucruri de calitate, dar nu pare că ești genul care să le cumpere.

– De ce? Nu par o persoană capabilă să aprecieze un lucru

de calitate?

– N-am vrut să spun asta...

– Te gândești să pleci într-o vacanță?

– Aș vrea, dar nu știu cât de curând se va putea.

– Nu știu cum m-aș putea revanșa pentru ceea ce a făcut pentru mine tatăl dumneavoastră.

– Chiar vreți să faceți ceva? Atunci, ați putea cumpăra bufetul. Nu cred că ar putea fi interesat alcineva de el.

– Te cred.

Ieșiră în pas de plimbare din casă, îndreptându-se gânditori spre restaurant.

– Dealurile arată la fel, spuse Candell, oprindu-se un moment să le privească. Ce s-a întâmplat cu minerii care au lucrat aici?

– Au plecat să lucreze în fabrici. Sunt câteva în apropiere, dar nu aici, în Hasdale.

– Aici nu e nicio fabrică? De ce?

– Nu știu. Cred că nimeni nu știe de ce s-a întâmplat asta. Orașul a decăzut treptat, de câțiva ani încoace.

După câțva timp, trecură pe lângă cinematograful lui Josh Bain, situat pe strada principală.

Se opriră câteva minute și aici, aruncând o privire cercetătoare asupra ușilor închise și asupra pancartei care anunța cu litere de-o șchioapă: „De vânzare”.

– Nu cred că va fi cineva interesat să cumpere vechitura asta nici măcar pentru a o folosi ca sală de Bingo, comentă

Clodie.

– Ce se aude cu „Santinela”, săptămânalul tatălui tău?

– Merge bine, încă, dar tatăl meu și-a pierdut interesul pentru acest ziar de vreo trei ani.

Clodie îl privi cu coada ochiului și se întrebă cum îi părea acest ținut, după transformările pe care le suferise în decursul ultimilor ani, de când plecase el de aici.

Pedlar's Pack, patronat de domnișoarele Ellison, fusese o cafenea veselă și mereu supraplină, care funcționa lângă cofetăria cu laborator propriu. Acum, mai era doar cofetăria.

Nu departe, fusese un magazin cu haine foarte la modă. Acum era închis.

Salonul de coafor, al doamnei Edith, scăpase ca prin urechile acului de dezastru, dar nu mai era totuși ceea ce fusese înainte, când toate ferestrele erau pline de reclame luminoase pentru diferite produse cosmetice.

– Aș fi vrut să fi fost mai mult soare, astăzi. Nu e atât de deprimant totul, când strălucește soarele.

De ce spusese asta? Nu era vina ei. Nu era cazul să prezinte scuze pentru că localitatea în care trăia era atât de deprimantă și că decăzuse atât de mult în ultimul timp.

– Femeia noastră de serviciu este foarte în vârstă și obișnuia adeseori să ne spună cum, pe vremuri, în acest oraș erau deschise magazinele chiar și sâmbăta, până la miezul nopții, spuse Clodie.

– După o perioadă atât de înfloritoare, răspunse el, e trist

într-adevăr să vezi cum a decăzut totul, în zona asta. Nu poate fi chiar atât de plăcut să fii nevoit să mergi până în orașul vecin să faci cumpărături.

Stag's Head era un restaurant mai puțin obișnuit. Pereții erau plini de capete de cerbi și tot interiorul arăta ca o cabană de vânătoare.

Salonul în care intrară pentru a lua prânzul era gol la acea oră.

– Ultima dată când am venit aici, a fost cu ocazia aniversării zilei mele de naștere, când am împlinit douăzeci și unu de ani, spuse Clodie în timp ce se așezară la una dintre mesele de lângă șemineul atât de mare, încât se putea pune acolo, cu ușurință, un copac.

După ce li se puse în față ciorba aburindă, din coadă de bou, Candell o întreabă surâzând:

– A fost o petrecere reușită?

– Da, răspunse Clodie, nostalgică, amintindu-și rochia cu care fusese îmbrăcată și cum îi spusese Oliver Russell că era cea mai frumoasă fată din restaurant. Nu-l crezuse, bineînțeles. Nu fusese niciodată cea mai frumoasă fată din niciun loc, dar petrecerea de atunci fusese într-adevăr reușită. Care e numele dumitale? Prenumele, vreau să spun...

– Ben. Și tu ești Clodie.

– Exact. De unde vii, Ben? Vru ea să știe. Și... cu ce te ocupi, acum?

– Vin din Yorkshire și mă ocup cu afaceri care țin de transporturi. Când am plecat de aici, am cumpărat de la un prieten un camion. Pe urmă am cumpărat un alt camion și tot așa.

– Și acum, câte ai?

– Patruzeci.

– Ah, o mulțime.

Candell puse limba jos, după ce sorbise din supă de vreo trei ori.

– Da, e nevoie.

Bărbatul vorbea cu lejeritate despre toate astea, dar desigur, se gândi Clodie, nu era deloc ușor. Probabil fusese foarte determinat să reușească, ținând cont de nivelul de la care plecase. Acum, își spuse Clodie privindu-l cu atenție, arăta ca un om de afaceri plin de succes. Făcuse, desigur, o universitate și avea acasă o familie fericită, care-l aștepta.

Născut pentru succes... Născut pentru succes, își repetă ea.

– A fost greu, la început? întrebă Clodie.

– Uneori da, dar satisfacțiile au fost pe măsură.

– Ești căsătorit?

– Nu. Tu cu ce te ocupi?

Clodie ar fi vrut din toată inima să-i poată spune ceva interesant despre ea, la acest capitol, dar din păcate avusese o viață total anostă.

– În ultimii ani, am avut grijă de casă și de tatăl meu. Mai

înainte, am lucrat la „Santinela”.

Nu lucrase acolo, de fapt, decât câteva ore pe săptămână, dar îi plăcuse foarte mult munca ei.

– A fost distractiv, deși nu pot să spun că am scris vreodată știri adevărate.

– Ai făcut oricum o treabă bună, presupun.

– M-am descurcat.

Pe urmă, întâlnind privirea lui insistentă și neîncrezătoare, adăugă zâmbind:

– Da, am fost bună, răspunse ea, pentru că fusese, într-adevăr.

Când îi spusese lui Jim Slater, redactorul-șef, că nu va mai putea lucra pentru ziar, acesta luase foc de-a binelea și începuse să urle atât de tare, încât tot ceea ce-i spusese se auzise nu numai în biroul vecin, ci pe toată strada.

– Ți-ai ieșit din minți, femeie? Tu nu ești infirmieră și nici femeie-n casă!... Vrei să renunți la munca de reporter, pe care o faci atât de bine și la perspectiva de a ajunge o scriitoare, cândva, ca să te îngropi în măruntaiele elefantului albastru care e casa voastră și să-i ții oala de noapte bătrânului John?

– Ce pot să fac? întrebă Clodie. Trebuie să am grijă de el, spusese ea, enervată de injustiția tiradei șefului său. Cineva trebuie să vadă de el și de casă, nu-i așa?

Să-ți permiți o menajeră, trebuia să ai bani, iar tatăl ei nu mai avea.

– Nu trebuia să cumpere o casă atât de mare, spusese Jim. Putea sta într-o casă mai mică.

– Dacă cineva i-ar fi sugerat asta, făcea alt atac de cord, replicase tânăra.

– Chiar așa? spusese Jim Slater.

După care, în mod surprinzător, pentru un angajat atât de vechi al lui Josh Bain, adăugase:

– Părăsește-l.

La grimasa făcută de Clodie, redactorul-șef își dăduse seama de enormitatea replicii lui și dăduse din mână, resemnat:

– Ah, bine, atunci.

Capitolul 2

– Te poți întoarce la „Santinela”? întrebă Ben Candell destul de apăsător, văzând-o atât de căzută pe gânduri.

– Dacă mi-aș recăpăta dexteritatea de a scrie foarte repede la mașină, poate aș putea încerca.

Din punct de vedere culinar, prânzul cu Ben Candell fusese unul foarte neinspirat. Clodie simți însă că niciodată nu se mai simțise atât de bine cu cineva. Din punctul ei de vedere, el era compania ideală. După un timp atât de scurt petrecut împreună, avea impresia că-l cunoaște foarte bine, ceea ce nu simțise, niciodată, nici măcar în preajma persoanelor pe care le știa de-o viață.

Ben era născut în Yorkshire. Părinții lui muriseră pe vremea când era doar de-o șchioapă. Când venise aici, avea douăzeci de ani și fusese șofer pe acea furgonetă timp de

două luni, cărând încolo și-ncoace tot felul de lucruri pentru editura lui Josh Bain.

– Unde ai locuit când ai lucrat aici? întrebă Clodie.

– Am avut o cameră închiriată undeva la marginea orașului.

– Persoanele la care ai locuit mai sunt acum acolo?

– Au emigrat în Australia.

După-masă, au stat foarte mult de vorbă la o cafea mare și proastă, asaltați de privirile curioșilor care analizau mirați ținuta lui Ben, pentru că nu le era dat să vadă pe-acolo persoane atât de elegante și de manierate.

– Vrei să te întorci acasă astăzi după-amiază? întrebă Ben.

– Nu, răspunse Clodie, bând din nou din cafea, gânditoare. Nu e nevoie să-mă-ntorc. Doar că am această fixație nebunească a responsabilității. În plus, nu-mi vine încă să cred că am rămas singură.

– Nu-ți place casa?

– Nu m-am simțit bine niciodată acolo.

– Atunci, de ce ai stat acolo?

– Cineva a trebuit să rămână cu tatăl meu. Sora mea s-a căsătorit și a plecat. Menajera a murit... Am rămas eu să duc tot greul.

Clodie își puse bărbia în podul palmelor, sprijinindu-se ușor pe coate și apropiindu-și încheieturile subțiri. Părea foarte fragilă în această poziție, dar Ben nu se îndoi nicio clipă de inteligența ei, cu mult deasupra mediei, desigur. Cu

certitudine, nu-i fusese deloc simplu să stea închisă în casa aceea mare și urâtă, sacrificându-se în numele devotamentului filial.

– Dacă te-ai hotărât să nu te întorci acasă în seara asta, facem o plimbare cu mașina?

– Da, mi-ar plăcea foarte mult.

Mașina lui Ben era parcată în fața hotelului și pentru a ajunge acolo trebuia să străbată toată curtea. Înainte de a ajunge în parcare, însă, Clodie se opri și se uită lung în jur.

– Ce s-a întâmplat? o întreabă Ben.

– Mi-am amintit o întâmplare pe care mi-a povestit-o odată menajera noastră. Primul patron al acestui hotel era un om foarte bogat și avea o fiică foarte frumoasă, care s-a îndrăgostit de unul dintre grăjdarii tatălui său. Neputând suporta acest fapt, considerat o rușine din punctul lui de vedere, bărbatul l-a alungat pe tânăr din oraș, iar fiica sa s-a sinucis de durere. La rândul lui, patronul, neputând îndura suferința pricinuită de moartea fiicei sale, a început să bea foarte mult și, după un timp, a fost găsit mort cu capul pe una dintre mesele localului.

– Da, o poveste puțin cam melodramatică. Cel mai bine era dacă fata ar fi găsit curajul să-și înfrunte tatăl, pentru dragostea ei.

– Da, dar asta era de neconceput în acele timpuri, răspunse Clodie. Ah, ce mașină frumoasă! exclamă ea apoi, în momentul în care Ben se opri în fața eleganului său

automobil, după care începu să-i mângâie capota. Chiar mă vei plimba cu mașina asta?

– Da. Oricând vei vrea. La orice oră din zi sau din noapte.

Se urcară în mașină și Clodie simți din gravitatea zâmbetului lui că aceste cuvinte sunaseră ca o promisiune.

Ben porni motorul și se îndreptară pe drumul dinspre dealuri, alunecând ușor pe lângă pinii plantați pe margini și pe lângă sinistrele pancarte care anunțau galeriile goale de dedesubt: „Atenție, acest drum e în pericol de prăbușire.”

Clodie își întoarse capul spre Ben. Nu-i venea să creadă că-l cunoștea doar de câteva ore. Se simțea ca și cum ar fi fost prieteni de ani și ani.

– Licităția se va termina la ora cinci. Vrei să mergem după aceea să bem un ceai sau o cafea la mine? Aș vrea să-ți dăruiesc niște lucruri.

– Vreau doar o cafea, zâmbi el. Am mai băut azi, dar din fericire n-a fost foarte tare, așa că pot să-mi mai permit una.

Tatăl său n-ar fi gândit niciodată astfel, își spuse Clodie. Astfel, excesul de cafea și alcool l-a făcut să moară cu cel puțin zece ani mai devreme. Întotdeauna a crezut că știe mai bine decât doctorii ce trebuie să facă și ce nu.

Se întoarseră deci acasă, la ora cinci și jumătate.

Plecaseră deja toate mașinile care fuseseră parcate înainte în fața casei, iar ușile erau toate închise.

Clodie urcă în fugă scările și deschise ușa de la intrare, invitându-l pe Ben înăuntru.

Mobila din dormitorul ei și divanul din sufragerie nu fuseseră scoase la vânzare, așa că se putea sta destul de comod la o cafea.

– M-am gândit că am putea mânca și niște ouă cu șuncă, spuse Clodie, invitându-l pe Ben în sufragerie.

– Da, ar fi perfect, spuse acesta.

– Ți-l amintești, cred, pe Jim Slater de la „Santinela”, îi strigă ea din bucătărie, în timp ce pregătea gustarea.

– Da.

– Ce-ar fi să mergem să cinăm la ei? M-am simțit întotdeauna foarte bine acolo. Jim ar fi fericit să te revadă.

– Ah, nu cred că-și mai aduce aminte de mine.

– Chiar dacă nu-și mai aduce aminte, e întotdeauna bucuros de oaspeți. Îl voi suna imediat, spuse Clodie și se duse la telefon.

Îi răspunse fiica ziaristului, Trish.

– Bună, sunt Clodie.

– S-a întâmplat ceva? întrebă fata, alarmată.

– Aș vrea să vin cu cineva la voi, în seara asta. Se poate?

– Bineînțeles că se poate. Cu cine vrei să vii?

– E cineva care a locuit aici cu câțiva ani în urmă și azi a revenit în oraș pentru câteva zile. A fost șofer pe una dintre furgonetele tatălui meu, așa că sunt convinsă că Jim își aduce aminte de el. Îl cheamă Ben Candell.

– Ești îndrăgostită de el?

– Îmi place foarte mult cu el. Tocmai am făcut niște ouă

cu șuncă, așa că nu vom mânca prea mult la cină, spuse ea, râzând.

– Nu-ți face nicio problemă, răspunse Trish și adăugă: să mă pregătesc de nuntă?

– Ah, l-am văzut azi pentru prima oară, râse Clodie.

– Asta n-are niciun fel de importanță, câteodată. Bine, vă așteptăm.

– Pe mai târziu, atunci, spuse Clodie și puse jos receptorul.

Se așezară apoi lângă șemineul din sufragerie.

Clodie își puse gustarea pe o tavă pe care o așeză pe genunchi, iar pentru Ben așeză totul pe măsuța de cafea, lângă care aduse un scăunel.

Câțiva dintre prietenii ei, ca și Trish și mama sa, îi sugeraseră să se mute la ei, dar Clodie hotărâse să rămână acolo, până când va fi vândută și casa. N-avea niciun sens să deranjeze pe nimeni, câtă vreme dormitorul ei era în perfectă stare.

Nu-i era nici teamă să stea singură în casa aceea atât de mare, pentru că, de fapt, în ultimul timp chiar dacă tatăl său fusese încă în viață, situația era aceeași, având în vedere toate preocupările lui.

– Ai avut vreo ofertă pentru casă până acum? întrebă Ben.

– Nu. Cine să mai vrea o astfel de casă în timpurile astea? Deși se pot construi în grădină alte douăzeci de case, cine se mai încumetă să se apuce de construit în Hasdale? Oricum,

sunt pregătită de câțva timp pentru toate aceste evenimente. Știam că tatăl meu nu mai avea mult de trăit, spuse Clodie, încercând să alunge depresia care apăruse aproape pe nesimțite în tonul ei.

– De cât timp a murit tatăl tău?

– De trei luni.

– Și de cât timp era bolnav?

– Era bolnav de inimă de mai mulți ani, dar n-a luat în serios avertismentele medicilor. Avea încă o serie de funcții publice, era magistrat, făcea parte din tot felul de consilii și comitete. A murit în patul lui, după un dîneu organizat de una dintre societățile patronate de el. A avut o moarte ușoară, spuse ea liniștit, privind-și mâinile.

– Îmi pare foarte rău că a murit atât de repede.

– Nu trebuie să mă compătimești. N-a fost niciodată o relație caldă, între mine și tatăl meu vitreg.

– Tatăl tău vitreg?

– Nu știai? De fapt, cum să fi aflat? Nu cred, de altfel, că cineva își mai aduce aminte de asta. Eu n-am vorbit niciodată despre acest fapt. S-a căsătorit cu mama mea pe vremea când aveam mai puțin de un an. Tatăl meu a fost un artist lipsit de succes, care a murit la scurt timp de la nașterea mea. Josh m-a adoptat. Se poate spune, teoretic, că am fost la fel de mult fata lui Josh, ca și Joy, sora mea mai mică.

– Sora ta vitregă.

– Exact. Mama lui Joy a murit când a născut-o pe ea.

– Și mama ta?

– Josh n-a avut noroc cu soțiile sale. Eu nu mi-o amintesc pe mama. Când eram mai mică, îmi închipuiam că a plecat undeva, dar că într-o zi se va întoarce la mine. Am ținut multă vreme un jurnal în care notam tot ce făceam, pentru ca atunci când se va întoarce să i-l arăt. Mama mea a murit de pneumonie. E îngropată în cripta familiei Bain, în cimitirul din curtea bisericii de pe deal.

– Dacă ai fost atât de nefericită aici, cum se simte din tonul tău când vorbești despre toate astea, de ce ai rămas? Când ai fost mică, înțeleg, n-ai avut altă șansă, dar când ai fost deja angajată, puteai să pleci, era simplu de vreme ce aveai banii tăi.

– Da, răspunse Clodie, la prima vedere era simplu.

Pentru el, ar fi fost, desigur, își spuse Clodie. Simți însă, instinctiv, că putea să-i povestească ce fusese în sufletul ei, pentru că era capabil să înțeleagă foarte bine ce se întâmplase de fapt.

– Am fost nefericită câteodată, în copilăria mea, dar am depășit faza asta, pentru că Josh nu fusese niciodată neatent cu mine. În plus, o aveam pe Hannah, menajera noastră, care mi-a fost ca o bunică. Am fost foarte atașată de ea. După ce a murit Hannah...

– Ți-ai luat o slujbă și i-ai ținut locul în casă.

– Da.

– De ce?

– Pentru că îi eram datoare. A avut grijă de mine. A plătit pentru hrana mea și pentru hainele mele. Nu s-a dat niciodată în lături să plătească, oricât de mult, pentru educația mea. Era bolnav și doctorii mi-au spus că nu se îngrijește. M-am simțit datoare să am grijă de el.

– Josh a apreciat asta?

– Cred că da.

Nu era foarte sigură, pentru că de multe ori a simțit că și el, ca și alții din jur, considerau că era absolut normal ca o fiică să-și îngrijească tatăl. În plus, era o figură locală foarte respectată, chiar dacă nu fusese niciodată foarte bogat, așa încât nimeni nu s-ar fi putut gândi vreodată că ea nu avea o datorie morală față de el, care îi oferise întotdeauna siguranța materială.

– Acum, toată lumea mă compătimește, pentru că mi-am pierdut tatăl iar casa și eu mă simt vinovată că nu sufăr deloc din cauza asta. A fost un șoc, în momentul în care l-am găsit mort, într-adevăr. M-am dus să-i dau micul dejun și l-am găsit mort în pat. O zi sau două, am fost distrusă. Pe urmă am început să mă gândesc la moartea lui cu aceleași sentimente cu care te gândești la moartea unui vecin cu care te vedeai în fiecare dimineață.

A vrut întotdeauna să-l poată iubi, dar n-a reușit.

Când era mică, ar fi fost capabilă să moară pentru un cuvânt de afecțiune față de ea. Josh însă n-avea niciodată pentru ea astfel de cuvinte. Toate erau pentru Joy.

Clodie, ca fiică a lui Josh Bain, avea haine deosebite, studia la unul dintre cele mai importante și mai scumpe internate din regiune, dar sora ei fusese educată acasă.

Ea avea bani de buzunar, dormitorul ei propriu, locul ei la masă în timpul vacanțelor școlare, dar niciun cuvânt de iubire.

Din cauza asta, prefera să stea mai mult la bucătărie, cu Hannah, Josh nu avusese niciodată vreo obiecție în acest sens.

În fața oamenilor, afirma întotdeauna că își iubește cele două fiice în mod egal.

Adevărul era însă că Josh Bain nu iubise niciodată pe nimeni, în afară de propria persoană, iar Joy nu era decât o extensie a lui însuși.

Josh Bain nu murise în somn. Se pare că avusese câteva momente de spaimă și de convulsii care-l treziseră înainte de a intra în întinericul etern. Nu lăsase niciun testament, astfel că puținele lucruri care rămăseseră de la el, Joy hotărâse să le împartă cu Clodie.

— Ți se întâmplă des să se confeseze cineva astfel în fața ta?

— Nu.

— Uită atunci și confesiunea asta, spuse Clodie.

Realiză în acel moment că stătuse atât de aproape de foc, încât obraji îi ardeau pur și simplu.

— Nu obișnuiesc să vorbesc atât de mult niciodată.

Nu vorbise niciodată, cu nimeni, într-adevăr, despre faptul că Joy fusese întotdeauna favorita lui Josh. Chiar dacă și Clodie ar fi fost carne din carnea lui și sânge din sângele lui, el ar fi procedat la fel. De altfel, era cu adevărat, foarte drăguță. Dacă intra într-o cameră, nouă din zece persoane se opreau cu respirația tăiată, uitându-se la ea.

Bătrâna Hannah observase toate acestea, de aceea stătea mult cu ea, spunându-i povești și oferindu-i biscuiți în ciocolată. Ea își dăduse, desigur, seama că pentru Josh era doar Joy și restul lumii. Nu avusese niciodată un loc pentru Clodie în inima sa.

– Cât de mult ceri pentru această proprietate? întrebă Ben, brusc.

– M-am gândit la o sumă rezonabilă. Dar nu știu exact cât să cer pe ea. Oricum, nu cred că voi primi vreodată suma pe care au fixat-o experții imobiliari. E adevărat că sunt nu mai puțin de șaiszeci de camere cu totul, dar nu pot fi încălzite niciodată îndeajuns și de la bucătărie la sala de mese sunt câteva mile.

– Bine. Hai să vorbim serios despre prețul acestei case. Vreau să mi-o vinzi mie.

– Glumești, cred, răspunse Clodie, uluită.

– Poate, dar nu se știe niciodată...Nu poți fi sigură pe nouăzeci și nouă la sută dintre cei care întreabă că vor să cumpere. Hai să vedem casa.

– Dar ai văzut-o, deja.

– De data asta vreau să mă uit cu mai multă atenție.

Începură să intre dintr-o cameră într-alta și Clodie simți cum se înfiripă în ea speranța că Ben va cumpăra într-adevăr casa.

După ce văzură toate încăperile, Ben îi spuse cu seriozitate:

– Am nevoie de un raport al unui supervisor, desigur.

Da, se gândi Clodie cu bucurie. O va cumpăra și va locui aici.

Tânăra respiră adânc și încercă să se calmeze. Îi venea să cânte și să danseze, urcând și coborând în viteză scările, să râdă nebunește și să plângă, deopotrivă. Rămase însă ținută locul și îi spuse lui Ben doar atât:

– Aceasta e ziua mea norocoasă.

Ben o privi cu toată seriozitatea și răspunse:

– Credeam că-i a mea.

Capitolul 3

– Cumperi o casă ca asta și o numești ziua ta norocoasă?
întrebă Clodie.

– Nu m-am gândit la casă, răspunse el zâmbind atât de cald, încât Clodie simți că viața ei nu va mai fi niciodată liniștită, fără de el.

– Dar ce intenționezi să faci într-un loc ca ăsta?

– Probabil voi face un depozit, aici. E teren destul pentru mașini, iar casa o voi folosi pentru birouri.

Bineînțeles că nu se gândise să locuiască aici, își spuse Clodie, cine ar fi vrut asta? Dar se va întoarce și acest fapt îi era lui Clodie de-ajuns.

– Asta înseamnă că vei veni să stai aici câteva zile, din când în când, nu-i așa?

– M-am gândit să-mi aranjez și un apartament aici.

– Da, camera mea e foarte bună, răspunse prompt Clodie. E una dintre cele mai frumoase camere din casă și are legătură cu camera alăturată. Stătea Joy în ea, pe vremea când era încă nemăritată. După plecarea ei, am primit dormitorul ca un premiu de consolare, râse ea.

Îi mergea gura ca o moară stricăță și, deși era conștientă de asta, nu se putea opri.

– De ce ai primit un premiu de consolare?

– Pentru că ea a plecat departe de-aici și pentru că deși aveam nouăsprezece ani, nu eram măritată.

Și pentru că Joy se căsătorise cu bărbatul care o ceruse mai întâi pe ea în căsătorie, își spuse Clodie, pentru ea însăși.

Conștiința lui Joy fusese puțin încărcată din pricină că i-l furase pe Oliver Russel, care era o partidă excelentă pentru orice fată și cu atât mai mult pentru fiica lui Josh Bain, al cărui noroc se întorsese cu trei sute șaiszeci de grade, în urmă cu trei ani.

Joy începuse să-i facă o curte foarte intensă când văzuse că banii tatălui său se duseseră pe apa sâmbetei și nu mai putea să-și permită ce-și permisesese înainte.

Într-una din zile, Joy venise pur și simplu la Clodie și-i spusese:

– Cred că ai observat că între mine și Oliver e ceva. Ne pare atât de rău, iubito, dar pur și simplu niciunul dintre noi n-am putut stopa lucrurile.

La acea vreme, fusese o situație foarte dureroasă pentru

Clodie, dar acum mulțumea Cerului că lucrurile se petrecuseră astfel, simțind că întotdeauna știuse că va apărea acest extraordinar curcubeu pe cerul vieții ei.

Clodie îl privi pe Ben cu coada ochiului. Făcuse atât de multe lucruri în șase ani, pe când în viața ei nu se întâmplase aproape nimic în toată această perioadă.

– Te-ai schimbat probabil foarte mult, în toată perioada asta.

– Nu. Mi-am schimbat doar hainele.

– N-ai găsit niciun secret al succesului?

– Nu. Totul e vechi de când lumea. Pentru tot ceea ce vrei, trebuie să plătești.

Vorbise liniștit, dar grimasa de pe buzele lui fusese de-a dreptul periculoasă.

Nu-l simțea ca fiind un străin, dar poate trebuia să se gândească la faptul că îl cunoștea doar de câteva ore. Erau, desigur, milioane de lucruri pe care nu le știa despre el.

– Nu înțeleg, totuși, ce anume te face să vrei casa asta.

– Nu vreau casa, în mod special. Vreau terenul.

– Nu știu însă cu ce preț să vând totul. O să-l întreb pe Slater.

– Întreabă pe cine vrei. Întreabă unul dintre agenții pe care-i cunoști.

– Ah, am încredere în tine.

– Adevărat?

– Da. Dacă vrei să arunci o privire asupra proprietății, poți

s-o faci până îmi voi lua pardesiul. După aceea plecăm, pentru că Trish ne așteaptă, deja.

Familia Slater locuia într-o casă frumoasă, cu o grădină plină de gălbenele. Toată lumea insistase că aceste plante nu erau potrivite pentru climatul din Anglia, dar jurnalistul le îngrijise cum se pricepuse mai bine și rezistaseră. Clodie recunoscuse în sinea ei, văzându-le, că dădeau casei un aspect deosebit de interesant.

În momentul când îi auzi intrând pe poartă, Trish deschise ușa de la intrare.

— Trebuie să parcați mașina în lumină, spuse ea. Așa, vom fi invidiați de toți vecinii că avem prieteni bogați, continuă fata, surâzând.

Era o tânără înaltă, cu un păr lung și frumos, care i se revărsa în valuri pe umeri.

Când ajunseră în hol, Clodie i-l prezentă pe Ben și ochii lui Trish sclipiră admirativ.

— Tata nu s-a întors încă. Probabil că își amintește însă de dumneata, dacă ai lucrat pentru editură.

Holul era plin de pachete. Beck Slater lucra pentru o agenție.

Auzind că au sosit, veni și ea în grabă din sufragerie.

Trish semăna foarte bine cu mama sa, cu excepția faptului că aceasta era puțin mai scundă și avea părul tăiat scurt.

Beck era foarte inteligentă. Toată familia era de acord cu asta.

Când Oliver o părăsise pe Clodie pentru Joy, Trish fusese extrem de indignată. De ce considerase el că Joy îi era superioară lui Clodie? Întrebase Trish. De ce i-au rănit așa, inima?

— N-are niciun sens să gândești astfel, îi spusese Beck. Clodie nu se simte rănită. Dacă l-ar fi vrut cu adevărat pe Oliver, s-ar fi bătut cu toată ființa ei pentru el.

Când Trish îi spusese toate aceste lucruri lui Clodie, aceasta simțise că Beck avusese dreptate.

Jim Slater era un om foarte inteligent, dar Clodie se întrebese de multe ori dacă realizase vreodată că soția lui era și mai inteligentă decât el.

Sufrageria în care intrară era extrem de elegantă și Ben se așeză confortabil pe un fotoliu.

Fusese primit la fel de bine ca oricare dintre prietenii lui Clodie.

Trish îi servi cu plăcintă caldă și începură să se converseze, relaxați.

N-o mai întâlnise niciodată pe Beck, dar se plăcură din primul moment și începură să discute despre afacerea lui Ben. Bărbatul le povesti despre planurile lui de a deschide un sediu în oraș, dar nimeni nu-l luă în serios.

— Se pare că nu glumește, interveni Clodie. Vrea să cumpere casa.

— Tu te poți muta aici, îi spuse Trish lui Clodie, foarte bucuroasă.

În următoarea jumătate de oră, făcură planuri pentru viitorul lui Clodie.

Se va întoarce la „Santinela” și va locui la ei. Aveau trei dormitoare, iar camera la care se gândeau pentru Clodie avea un pat dublu, așa că va putea sta acolo foarte confortabil.

– Cu banii pe care-i vei primi din vânzarea casei, îți vei putea cumpăra o altă casă, spuse Beck. Până atunci, însă, vom fi bucuroși să stai la noi.

În tot acest timp, Ben stătu comod în fotoliu, uitându-se scrutător la Clodie.

Începură apoi să vorbească despre o eventuală vacanță a tinerei, care cu siguranță avea nevoie să se odihnească puțin. Beck avea o soră în Seaford, cu o casă mare și primitoare. Ar fi foarte fericită să stea Clodie acolo, o perioadă.

Trish se întoarce apoi spre Ben.

– O cunoști pe Joy?

– Sora lui Clodie?

– Da. A plecat în vacanță luna trecută. Clodie a rămas aici, cu toate problemele și ea a plecat în vacanță.

– Stai puțin, interveni Clodie...

– Bine, bine, să lăsăm asta, spuse Trish, văzând că prietena ei nu vrea să abordeze subiectul.

Moartea lui Josh îi provocase lui Joy o depresie atât de mare, încât doctorul îi recomandase o vacanță, departe de toate problemele legate de decesul tatălui său. Avea nevoie de soare și de o schimbare completă de decor.

– Atunci, îi voi scrie surorii mele, spuse Beck, zâmbitoare.
– Nu, nu încă, răspunse Clodie. Joy se întoarce acasă vineri. Poate voi pleca după aceea.

În acel moment se auzi soneria de la intrare.

– Jim și-a uitat din nou cheile, spuse Beck.

– De unde știți că e Jim? întrebă Ben.

– Pentru că Daisy a-nceput să zgârie nerăbdătoare ușa, răspunse Clodie, amuzată.

– Daisy, pisica noastră, se ridică de la locul ei doar pentru tata, explică Trish.

– Asta pentru că el îi aduce întotdeauna pește prăjit, interveni Andrew, unul dintre gemenii familiei, care stătuse până atunci la o masă alăturată, făcându-și concentrat temele.

În hol, după ce Beck deschise ușa, vocea lui Jim se auzi foarte clar:

– Hei, ai văzut ce mașină e la poartă? A cui o fi și ce caută pe strada asta?

Beck îi răspunse cu un „sst”.

– Ce? întrebă Jim, mult mai încet.

– E un prieten mai vechi de-al tău. A venit să ne vadă.

– N-am niciun prieten cu o astfel de mașină, spuse Jim și intră în sufragerie.

Se uită apoi la Clodie și nu dădu niciun semn că l-ar recunoaște pe Ben.

– Bună seara, spuse Ben, zâbind.

– Bună seara, răspunse Jim.

Jim Slater era un om de statură mijlocie, cu o expresie extrem de inteligentă.

Ben se ridică și traversează camera până la el, după care își dădură mâna.

Jim se uită la Ben, încercând să-și amintească cine e, iar acesta surâse cu ochi amuzați și nu tocmai amabili.

– Candell, spuse apoi Ben. Am condus furgoneta de la „Santinela”, cu șase ani în urmă.

– Șase ani în urmă? repetă Jim, făcând în continuare eforturi să-și amintească. E foarte mult timp de-atunci.

Jurnalistul îl analizează pe Ben din cap până-n picioare. Costumul lui era mai scump decât salariul lui pe un an, nu era de mirare că avea acel Alfa Romeo atât de elegant.

– Îți amintești de el? întrebă Beck, plină de curiozitate.

– Da, cred că da, răspunse Jim, în sfârșit. N-ai lucrat prea mult pentru noi, nu?

– Nu, surâse Ben.

– Se pare că viața ți-a surâs din plin, continuă Jim, mult mai jovial, acum. Ia loc, te rog. Ce te aduce prin părțile astea?

– Am văzut anunțul de licitație, dat de Clodie.

– Vrea să cumpere casa, spuse Trish.

– Asta-i foarte bine. O veste extraordinară. Ce te gândești să faci cu această casă?

– Vreau să folosesc terenul pentru un garaj și casa s-o transform în birouri.

– Da, pare un plan foarte bun, replică Jim.

Privind apoi spre gemeni, spuse pe un ton categoric:

– Voi doi trebuie să mergeți la culcare. Ar fi trebuit să fiți de mult în pat.

– E vineri, tată, spuse Andrew, dar se ridică și plecă încet, urmat de fratele său.

Clodie se simți dintr-o dată foarte obosită. Avusese o zi pe cât de plină, pe atât de stranie.

– Cred că vom pleca și noi, spuse ea.

– Rămâi aici, noaptea asta, replică Trish.

– Mulțumesc, dar trebuie să plec. Am lăsat focul aprins în semineu.

Ben se ridică și el.

– Mulțumesc pentru plăcintă, spuse el, uitându-se zâmbitor spre Beck și apoi spre Trish. A fost de-a dreptul deliciosă. Am avut o seară foarte plăcută.

– Ah, mulțumesc, răspunse Trish. Ar trebui să-i spui lui Tony ce bine gătesc, râse ea. Vreau să știe ce norocos e.

Când ajunseră la ușa de la intrare, Clodie profită de absența lui Jim care plecase să-i culce pe gemeni, și-i spuse lui Beck:

– Lui Jim nu-i prea place de Ben, nu-i așa? Își amintește de el dar, în mod evident, nu-i e prea simpatic. Mă întreb de ce.

– Ben are o mașină foarte frumoasă, se vede cât de colo că e plin de bani, răspunse Beck zâmbind.

– Dar Ben nu face caz de asta. Jim n-are de ce să fie gelos.

– Nu e gelozie, de fapt. Poate doar un mic resentiment. Jim a fost și pe vremea în care Ben lucra aici, redactor-șef. Când vede câți bani are acum Ben, care a fost un simplu șofer pe furgonetă... Nu-i e prea ușor. Jim are un suflet foarte bun. N-are nici răutăți, nici invidii. Îl cunosc. Doar că se întreabă cum de n-a reușit și el să facă mai mult în viață.

– Da, dar uită-te la Ben. Are o forță nemaipomenită, se vede asta.

– Mai degrabă aș spune că arată ca cineva care are asul în mânecă, replică Beck surâzând.

Clodie se urcă în mașină și Ben porni, după ce amândoi fluturară ușor din mână, în semn de rămas-bun.

– Sunt foarte drăguți, nu-i așa? întrebă Clodie.

– Da, foarte, răspunse Ben.

Casa lui Clodie era la doar cinci minute de casa familiei lui Jim, iar Stag's Head, hotelul la care era cazat Ben, la alte cinci minute.

La ora aceea, însă, nu mai era niciun semn de viață în oraș.

– Jim își amintește de tine, spuse Clodie uitându-se la casele tăcute din jurul lor.

– Da.

Ben nu spuse nimic mai mult, dar Clodie simți că era ceva în plus la mijloc.

Când ajunseră, casa era cufundată în întuneric și Clodie regretă că nu lăsase nicio lumină aprinsă.

– La ce oră mâine? întrebă Ben când ajunseră în fața

porții.

– Pentru ce anume?

– Ca să facem actele, amintește-ți.

– Ah, da.

– Voi veni la ora zece. Ai ceva special de făcut mâine?

– Nu.

– Excelent.

Chiar dacă aş fi avut ceva special de făcut, ca un zbor pe lună sau o căsătorie cu cel mai bogat om din lume, aş lăsa totul pentru a mă întâlni cu tine, se gândi Clodie.

– Noapte bună, atunci, spuse Ben.

Clodie se opri în uşă şi-l privi cum întoarce maşina.

Se putea oare cineva îndrăgosti atât de repede? se întreabă Clodie.

Casa îi păru cu totul altfel, la întoarcere. Era atât de multă linişte, şi Clodie se opri lângă scări înainte de a urca în dormitorul ei când realizează, dintr-o dată, că nu mai auzea ticăitul ceasornicului.

Holul era acum gol.

Orologiul cu care se obișnuise de mică, fusese vândut.

Nu-l va mai auzi niciodată, se gândi Clodie.

Casa era vândută.

Intră în camera ei şi o cercetă cu atenție. Dacă Ben îşi va face aici apartamentul, nu va păstra desigur tapetul de mătase.

Trebuia să-l sune pe Oliver şi să-i spună noutatea. Trebuia

să știe, pentru că jumătate din banii primiți pe vânzări îi vor reveni lui Joy.

Îl sună, așadar, a doua zi dimineată, după micul dejun, și-i explică totul.

– E un mic noroc, nu-i așa? spuse el râzând. Îl voi suna imediat pe Blair. Să facem totul cât mai repede, să nu-i dăm timp cumpărătorului să se răzgândească.

– Bine, spuse ea, ușor amuzată de teama cumnatului ei. Vei veni vineri aici, când se va întoarce ea?

– Bineînțeles că voi veni. Va fi o bucurie întoarcerea ei, nu-i așa?

– Sigur că da. Toată lumea o iubește și o așteaptă, spuse Clodie pentru că într-adevăr îi era foarte dor de sora ei.

Abia puse receptorul jos, și auzi soneria de la intrare. Nu era încă timpul să sosească Ben, așa că se întrebă cine putea fi.

Era Jim Slater

– Bună. Ce pot face pentru tine? Intră. Mă bucur să te văd.

– Ești singură?

– Da.

– Vreau să vorbesc doar câteva minute cu tine, despre această casă și despre vânzarea ei.

– Da.

– Fii foarte atentă cu Candell. A ajuns foarte departe într-un timp foarte scurt. Nu știu câți bani are în bancă, dar...

– Vrei să spui că s-ar putea să mă înșele?
– Nu vreau să spun asta. Ai un agent? Sper că nu ești atât de naivă să vinzi această casă fără un agent.

– Bineînțeles că am.

– Atunci, e-n regulă, spuse Jim. Și nu uita că te așteaptă o slujbă la ziar, imediat ce vei termina cu toate aceste probleme.

– Mulțumesc.

Ben sosi la zece fix. Când sună din nou soneria, Clodie știu că de data asta era el, pentru că sângele începu să-i alerge nebunește prin vene.

Astfel, se grăbi să-i deschidă.

– Bună, spuse ea, surâzând cu toată fața.

– Bună, răspunse Ben, la fel de surâzător. Mai vrei încă să vinzi casa?

– Mai mult decât orice pe lume.

– Foarte bine, atunci. Agentul meu imobiliar va veni în dimineața asta să facă evaluarea, în cazul în care lucrează în weekend.

– La ce oră va fi aici?

– I-am spus să ia legătura cu cei care s-au ocupat de licitație, așa că nu e necesar să fim aici, când vor veni. Deci... Unde mergem?

Clodie se gândi o clipă, apoi ridică din umeri.

– Ce zici de Branston? E un târg care are loc sâmbăta, spuse Ben.

– De ce nu? replică ea.

Imediat ce ieșiră din casă, soarele începu să strălucească și Ben spuse surâzând.

– Ai văzut ce-ai făcut?

– N-am niciun merit, spuse Clodie, surâzând la rîndul ei.

Bronston era un oraș extraordinar și Clodie fusese de sute de ori aici. Erau doar zece mile de la Hasdale.

Opriră la unul dintre magazinele de pe strada principală, unde Clodie alegea un material de rochie, de culoare portocalie. Ben, însă, îi arătă un sul verde.

– Ia-l pe ăsta, spuse el. Se potrivește cu ochii tăi, continuă el, luând o parte din material și înfășurându-i-o după umeri.

– Ai ochi de pisică. Vezi foarte bine noaptea, nu-i așa?

– Numai pe lună plină, replică tânăra.

Colindară apoi puțin orașul și câteva persoane o recunoscuseră imediat. Ben făcea o impresie extraordinară, tuturor.

Nu se opriră însă să stea de vorbă cu niciunul dintre cei care încercară s-o țină de vorbă. Le adresă doar salutări, în trecere și câteva observații în legătură cu vremea frumoasă din acea zi.

Vestea că Ben cumpărase o casă în Hasdale zbură ca un fulger.

Toată lumea vroia să știe ce fel de afaceri va face Ben în oraș, în general cât mai multe amănunte despre el.

Astăzi, însă, Clodie n-avea niciun chef să dea niciun fel de

explicații și detalii nimănui, iar Ben îi împărtăși punctul de vedere.

Pe urmă văzură un film la cinema și se întoarseră în Hasdale seara târziu, intrând mai întâi la Stag's head, unde Ben dădu o serie de telefoane, după care o invită în barul hotelului să bea ceva împreună.

– Vei vrea să locuiești la familia Slater, după vânzarea casei? Ai putea ocupa în continuare dormitorul tău de acum, dar va fi o agitație permanentă prin toată curtea, cu fel de fel de transporturi, iar o parte din casă o voi folosi pe post de cămin pentru șoferi. E important să aibă unde să se odihnească după un drum lung.

– Da, îmi pot imagina deja cum ar fi să stau în casă, cu toți șoferii tăi în jur.

Vorbiră apoi despre vâlva iscată-n oraș odată cu sosirea lui și despre cât de curioși sunt cu toții să vadă ce va putea realiza el acolo.

– Să le urăm tuturor mult noroc, spuse Ben ridicând paharul cu whisky.

– Cel mai mare, răspunse Clodie.

***

A doua zi dimineată, Oliver sosi și el în oraș, arzând de

dorința de a se convinge cu ochii lui că ceea ce-i spusese Clodie la telefon era adevărat.

Clodie îl duse direct la Stag's Head, pentru a-l întâlni pe Ben.

Acesta era în camera sa, dar după ce fu anunțat de la recepție că e căutat, sosi în doar câteva minute în hol și începu imediat să-i expună lui Oliver planurile sale.

Clodie se grăbi să se întoarcă acasă, pentru a pregăti cele necesare picnicului pe care intenționau să-l facă în acea zi împreună.

După o oră sosi și Oliver, spunându-i plin de entuziasm ce vorbise cu Ben. Era atât de uimit de toată situația... Pur și simplu nu-i venea să creadă că putea fi adevărat.

– Știi că poți să stai la noi oricât după vânzarea casei, nu-i așa? continuă el.

Clodie îi mulțumi și-i spuse că acceptase deja oferta familiei Slater de a locui la ei în timp ce își va căuta o altă casă.

– Vrei să spui că intenționezi să locuiești singură? întrebă el, uimit. Joy va fi îngrozitor de îngrijorată la gândul că locuiești singură.

Joy nu realizase se gândi Clodie, că trăia de mult timp singură.

– Dar de ce vrea să facă Ben afaceri chiar în Hasdale? În văgăuna asta, fără viață?

– Asta mă-ntrebam și eu, răspunse Clodie.

Se pare că povestea lui Ben îl șocă de-a binelea pe Oliver, pentru că nu-l mai văzuse niciodată atât de surescitat.

Ben o căută nu mult după plecarea lui Oliver.

Trecură dealul cu mașina și se opriră într-o pădure de la poalele lui.

Se așezară pe iarbă cu coșul pentru picnic alături, privind cerul și urmărind plimbarea norilor.

– Mi-ar plăcea să venim aici când e zăpadă, spuse Ben, întinzându-se și sărutând-o pe obraz.

Un sărut care nu putea spune nimic. Prietenii se sărută adeseori pe obraji, fără a exista un sentiment de pasiune la mijloc.

După asta însă o privi atât de atent și de serios, încât Clodie simți că ceea ce urma să-i spună va fi cel mai important lucru pe care i-l spusese vreodată cineva în viața ei.

Ben însă își întoarse fața spre oraș.

– De aici nu pare prea schimbat, spuse el.

– Adevărat.

– Ce vom face? Vom reuși să readucem viața în el?

Zeus din Olimp, uitându-se spre simplii muritori de la picioarele lui.

– Da, te rog, spuse ea, fă asta! Oh, Doamne, cât de mult aș vrea să pot reuși eu însămi acest lucru. Cum aș putea face? Cum aș putea începe?

– Sunt câteva magazine care ar putea fi cumpărate.

Nu era Zeus din Olimp, era Ben Candell, își spuse Clodie.

– Dacă localnicii își vor da puțin interesul, în această localitate vor veni o mulțime de investitori.

O afacere se poate reorganiza și revitaliza, își spuse Clodie. Dar un oraș?

– Nu sună foarte plauzibil, răspunse Clodie.

– Ultima dată când am fost aici, eram șofer pe o furgonetă. Îți vine să crezi? Trebuie să fim puțin șmecheri, dar nu mai spune nimănui.

Seara, Clodie se duse la familia Slater. Pentru a doua zi, plănuia să se ducă să vadă casa de pe deal.

– E totul în regulă, nu-i așa? întrebă Trish.

– Da, răspunse Clodie, care spera să-și poată cumpăra o casă cât mai curând cu putință.

A doua zi, Ben plecă.

Se va întoarce în weekendul următor, îi spusese.

Clodie îl privi cum se urcă în mașină, cum pornește și cum dispare după deal.

Rămase cu ochii în zare încă mult timp după ce nu-l mai văzu.

Era îndrăgostită de acest bărbat.

Chiar dacă nu se va mai întoarce niciodată, va rămâne pentru totdeauna în inima ei.

Capitolul 4

În timp ce bagajele i se încărcau încă în camioneta prietenului lui Oliver, Clodie părăsi casa.

Cumnatul său se angajă să se ocupe de toate formalitățile rămase în legătură cu vânzarea și Clodie îi mulțumi, bucuroasă. Avusese destule pe umerii ei, de la moartea lui Josh.

Oliver era un om extraordinar, dar Clodie era acum fericită că nu se căsătorise cu el. Joy era fericită cu soțul ei și asta o mulțumea și o bucura pe Clodie, deopotrivă.

Trish o primi surâzătoare, fericită că vor locui o perioadă împreună:

- Totul e bine?
- Da, răspunse Clodie, zâmbind cu toată fața.
- Presupun că Ben a plecat.

– Da. Se va întoarce în weekendul următor.

– E fantastic ce se întâmplă, nu-i așa?

– Într-adevăr.

– Ai crezut la început că Ben e însurat, e adevărat? întreabă Trish imediat ce se așezară la masa din sufragerie.

– Da, surâse Clodie.

– N-are pe nimeni?

– Nu.

– Excelent, chicoti Trish.

– A fost să fie în destinul meu, comentă Clodie cu ochii strălucitori.

– Dacă nu s-a însurat e desigur pentru că n-a vrut. E prea arătos ca să nu-și fi găsit pe nimeni până acum.

– Da, așa cred și eu.

– Cred că i-ar plăcea să se însoare cu o fată ca tine, spuse Trish, privind-o pe Clodie cu admirație.

– Ah, nu cred, și oricum, nu mă gândesc la asta.

A doua zi, Clodie se duse să vadă casa de la Heath Hill, așa cum își propusese în ziua precedentă.

Beck insistă să vină și ea, pentru că fusese întotdeauna fascinată de casele goale, iar Oliver pentru că spera să n-o cumpere. Știa că Joy se va îngriji foarte mult știind-o pe sora sa singură în casă, iar depresia de care suferise fusese destul de gravă pentru a nu mai fi supusă acum niciunui fel de presiuni psihice.

Joy era cu totul diferită de Clodie, care, deși foarte tânără,

era extrem de puternică.

Oliver veni deci la familia Slater s-o ia pe Clodie, încercând însă din răputeri s-o determine pe aceasta să renunțe la ideea de a cumpăra casa de pe Heath Hill și insistând, în schimb, pentru o casă din apropierea fermei lui.

Beck era și ea gata de plecare, astfel că se urcară în mașină și porniră. Nimic n-o putea face pe Clodie să dea înapoi.

Odată așezați pe scaunele confortabile, rămaseră tăcuți o vreme, toți trei.

Casa, mică și insipidă, era așezată pe o movilă, neavând nimic special în toată înfățișarea ei și Clodie simți că ar fi vrut ca Oliver să nu fie de față.

După ce deschiseră cu ușurință ușa de la intrare, intrară în sufragerie, apoi cercetară cu atenție restul casei, bucătăria și încă două încăperi, deloc spațioase.

În timp ce Oliver se întoarse în sufragerie, uitându-se nemulțumit în jur, Clodie o întrebă încet pe Beck:

– Ce părere ai?

– Trebuie să fie zugrăvit totul aici, dar asta nu-i așa de greu de făcut. Problema e că toate camerele sunt foarte mici și nu vei putea pune mare lucru în ele.

– Mie îmi place casa.

Urcară apoi la etaj, unde mai erau două dormitoare și o baie minusculă.

– Da, comentă Beck... Cred că și mie îmi place.

Se întoarseră în sufragerie și Clodie îi spuse lui Oliver,

zâmbind mulțumită:

– O voi cumpăra.

– Nu poți lua o decizie ca asta atât de repede, explodează Oliver. Nu poți cumpăra o casă ca și cum ai cumpăra o pălărie.

– Ben Candell a făcut la fel, surâse Clodie.

– Bine, dar casa ta intra perfect în planurile lui, replică Oliver.

– Cu casa asta e la fel, în ceea ce mă privește.

– Așteaptă să se întoarcă Joy. Au mai rămas doar trei zile până la sosirea ei.

Clodie însă vroia ca lucrurile să se miște acum cât mai repede cu putință. Nu mai putea aștepta.

– Am dat deja o parte din bani, răspunse tânăra, zâmbind satisfăcută.

Oliver se întoarse spre Beck, impacientat:

– Ați putea s-o convingeți să renuțe? În casa asta nu-și poate aduce nici măcar o pisică. E îngrozitor de strâmt aici.

– Dar nici nu intenționez să-mi iau o pisică, replică Clodie râzând și deschise ușa de la intrare.

Cercetă apoi cu atenție spațiul din jur. Casa nu avea grădină în față, ci doar o curte mică, în spate.

O iubea foarte mult pe sora ei și ținuse întotdeauna să-i îndeplinească dorințele și să-i știe punctul de vedere, dar acum vroia să aibă propria ei casă, cât mai repede cu putință.

– Mobila din vechiul meu dormitor va ajunge pentru cele

două de aici. Tot ce mai trebuie să cumpăr e mobila de bucătărie și câteva lucruri strict necesare pentru sufragerie.

Oliver oftă, iar Beck făcu repede în minte o evaluare a mobilei din casa ei, pentru a vedea dacă ar putea să-i dea ceva lui Clodie.

– Îți putem da câteva scaune din camera gemenilor, spuse ea. Ei nu le folosesc niciodată.

Femeile! își spuse Oliver, disperat.

***

Ben nu mai dăduse niciun semn de viață.

De ce ar face-o? se gândi Clodie. Se va întoarce în weekend, pentru a cumpăra casa.

Îi făcuse, de asemenea, o ofertă de a cumpăra cinematograful „Mercury”, transformat de curând în sală pentru bingo. Probabil se gândise s-o folosească pe post de magazie.

Clodie reveni de câteva ori, în ultimul timp, la căsuța de pe movilă. Într-una din dăți, o aduse cu ea și pe Trish, pentru a-i cere sfatul în legătură cu culoarea pe care s-o folosească la zugrăvirea pereților.

Cu banii ce i se cuveneau din vânzarea casei și a cinematografului își putea cumpăra cu ușurință această casă,

în plus rămâneau destui pentru a-și face un cont destul de consistent în bancă. Era independentă pentru prima dată în viața ei și era mulțumită.

Ben era tot timpul în gândurile ei. Orice făcea, oriunde mergea, imaginea lui o urmărea permanent. Îi vorbea în gând și abia aștepta să-i ceară părerea în toate.

Joi, Clodie simți nevoia să meargă pe deal, în locul unde fusese cu Ben și unde o sărutase pentru prima dată. Vor veni împreună aici și când va fi zăpadă, așa cum spusese el.

Stătu întinsă pe iarbă multă vreme, gândindu-se la el și întrebându-se dacă și el se gândea la ea.

Vineri, sosi Joy. Dis-de-dimineață, Clodie se duse la fermă, pentru a fi acolo la venirea surorii ei.

Casa lor era absolut încântătoare, deși pierdea mult din punct de vedere estetic din pricina hambarelor care o înconjurau. Era însă o casă de țară și acestea erau absolut necesare. Odată ce intrai înăuntru, însă, uitai cu totul de hambarele din curte, pentru că totul era aranjat cu gust și extrem de elegant.

Joy și Oliver erau norocoși. Tatăl lui Oliver cumpăraseră acest loc pentru fiul său, la căsătoria lui cu Joy.

De altfel, discutaseră despre cumpărarea unei ferme chiar în timpul scurtei logodne cu Clodie.

Lucy, menajera, deschise ușa, plină de voie bună. O apreciasse întotdeauna pe Clodie și acum aștepta complimentele ei, stând mândră lângă ușa și privind cu

satisfacție în jur.

Astăzi, casa strălucea de curățenie mai mult ca oricând. Erau flori peste tot și Lucy își petrecu o sumedenie de ore în bucătărie. Deși Joy nu fusese niciodată o mâncăcioasă, femeia avu grijă să o aștepte cu toate felurile de mâncare pe care le prefera.

– Mă bucur că Joy se întoarce în sfârșit, spuse Lucy. Stăpânul e pierdut fără ea.

Lucy nu știuse niciodată că Oliver fusese logodit cu Clodie. Începuse să lucreze aici imediat ce cumpăraseră casa și Joy îi dăduse libertate deplină.

Chiar dacă n-aveau nicio legătură de sânge, cele două surori se înțeleseseră întotdeauna foarte bine și se iubeau extrem de mult.

Așteptă la fereastră tot timpul și când văzu mașina lui Oliver apropiindu-se, țâșni fericită pe ușa de la intrare.

Joy coborî în fugă din mașină și-i sări în brațe:

– Am venit, Clodie, am venit!... Oh, ce fericită sunt!...

– Nu-mi spune că nu te-ai simțit bine unde ai fost, spuse Clodie.

– Ba da, ba da, dar asta nu-nseamnă că nu e mai bine acasă.

Joy Russel avea douăzeci și patru de ani, dar încă se comporta ca o adolescentă.

Joy era o fată de aur, se gândi Clodie. Era imposibil să n-o îndrăgești.

– Mi-a fost foarte dor de tine, spuse Clodie îmbrățișând-o.

– Ah, mie mi-a fost dor de amândoi. De ce n-ați fost și voi cu mine?

Nu putuseră să meargă cu ea, pentru că Oliver era fermier și avea o mulțime de treburi tot timpul, iar Clodie avusese o serie întreagă de îndatoriri pe care nimeni altcineva nu și le asumase. Fusesse, oricum, o întrebare la care Joy nu așteptase niciun răspuns.

– Oh, casa mea dragă! exclamă ea, uitându-se fericită în jur. Vino să vezi ce ți-am adus, spuse ea, prinzând-o pe Clodie de mână.

Portbagajul mașinii era plin de pachete și Oliver spuse amuzat:

– Cum o să găsești ceva acolo?

– Ah, cum să nu? râse Joy, uitându-se peste umăr la el, în timp ce Lucy începu să care în casă valijoarele, după ce Joy o sărută pe amândoi obraji.

– Bine-ai venit acasă, spuse menajera, surâzând bucuroasă.

– Oh, da, e minunat să fii iar acasă și am atât de multe să vă povestesc.

Oliver continuă să aducă bagajele în casă, iar Lucy aduse ceaiul.

Joy începu să desfacă fel de fel de cutii și cutiute, dăruindu-le cu bucurie cadourile, așteptându-le reacția și râzând mulțumită văzându-i zâmbind.

Oliver primi o duzină de cămăși și șosete, plus un echipament complet de golf. Bărbatul îi mulțumi îmbrățișându-o cu putere și declară că avea de mult nevoie de toate acele lucruri dar nu apucase să-și cumpere, așa încă era foarte fericit de cele primite.

– Dar tot ce mi-am dorit cu adevărat în tot acest timp a fost să te întorci acasă, adăugă el, fericit.

– Mulțumesc, spuse Joy, râzând ca un copil.

– Ție ți-am adus niște parfumuri, Clodie. Se vindeau în aceste cutii extrem de elegante, așa că le-am lăsat așa.

Apoi îi dăruí o brățară, care probabil o costase o avere și pe care Clodie o puse imediat pe mână, mulțumindu-i cu căldură și declarându-i, sărutând-o, că o adoră.

Apoi o luă pe Lucy în bucătărie, pentru a-i dăruí cele aduse pentru ea și până se întoarseră ceaiul se răcise complet.

– N-are importanță, spuse Oliver. Avem șampanie, adăugă el și deschise imediat o sticlă, după care îi urară cu toții bun venit lui Joy, râzând și îmbrățișând-o din nou.

– Acum, povesteți-mi ce s-a întâmplat aici în lipsa mea, spuse ea, în timp ce se așezară cu toții în fotolii.

Clodie realizează în acel moment că Oliver nu-i spusese încă nimic despre vânzarea casei, așa că-și luă inima-n dinți și răspunse cu un zâmbet sfios:

– Casa a fost vândută!

– Nu! spuse Joy, surprinsă și îndurerată. Nu mi-ai

pomenit nimic despre asta, îi acuză ea.

– Dar e absolut minunat, replică Oliver. Nu m-am gândit că ai avea ceva împotrivă și am crezut că-ți vom face o surpriză plăcută.

– Cu cât s-a vândut? Sper că n-ați dat-o pe nimic.

– Nu, răspunse Oliver. Am vândut, de asemenea, și cinematograful.

Joy se foi în fotoliul ei, într-un adevărat șoc.

– Bine, dragule, atunci mai dăm puțină șampanie, trebuie să sărbătorim un astfel de eveniment.

– Mi-am cumpărat o casă în Hasdale. Una foarte mică, o înștiință Clodie în timp ce Oliver îi mai puse surorii ei șampanie în pahar.

– Oh, spuse Joy, cu o față de copil îmbufnat. Dar puteai să stai cu noi, de ce a trebuit să-ți cumperi casă?

– Ca să locuiesc în ea, răspunse Clodie râzând.

– Dar întotdeauna m-am gândit că după moartea tatălui nostru vei locui cu noi. Sunt o mulțime de camere aici.

– Da, dar...

Clodie nu știa ce explicație să dea pentru a n-o jigni pe sora ei.

– Ah, aș vrea o ceșcuță cu cafea, spuse Joy brusc, iar Oliver se și ridică să-i împlinească dorința. Mi s-a părut că te-ai simțit bine la noi, întotdeauna. Veneai des pe la noi.

Asta pentru că se simțise foarte singură în ultimele două luni, iar Joy și Oliver erau cele mai apropiate persoane de

sufletul ei.

– De ce nu vrei să stai la noi, Clodie? întrebă, tragic, Joy.
Nu m-ai iertat că ți l-am luat pe Oliver?

– Oh, Cerule! Nu mi-am făcut niciodată probleme din pricina asta. L-am simțit întotdeauna ca pe un frate, nimic mai mult. Pur și simplu am vrut să am casa mea. Și mi-am dorit în mod special casa pe care mi-am cumpărat-o.

Oliver se întoarce cu cafeaua și după ce așază totul pe măsuță, îi oferă lui Joy o cutie de bijuterii.

– Am și eu un cadou pentru tine, iubito.

Joy luă cutia râzând și gudurându-se, iar când o deschise, Clodie se repezi să vadă și ea ce era înăuntru.

– Oh, e minunat, spuseră amândouă în același timp, privind pandantivul din aur alb, de forma unui trandafir, în mijlocul căruia trona o inimă de diamant. Un diamant veritabil, se-nțelege.

– Mulțumesc, spuse Joy, cu fața toată numai lumină și privind pandantivul ca și cum ar fi vrut să-l hipnotizeze. E atât de draguț...

– Am sperat să-ți placă, răspunse Oliver.

– Mă întorc la „Santinela”, spuse brusc Clodie, cu ochii strălucind de fericire.

– Ah, da? replică Joy, dar nu înțeleg, totuși, de ce vrei să-ți iei o slujbă. Nu trebuie să muncești. Ai putea locui la noi și nu trebuie să plătești pentru nimic, nu-i așa, iubito! Mi-ai ține companie, pentru că Oliver e plecat toată ziua

de-acasă.

– Dar Oliver n-are nicio obligație față de mine, ca să mă țină fără să plătesc, răspunse Clodie. Voi putea să am singură grijă de mine, continuă ea, după care schimbă subiectul. Fosta noastră casă va fi transformată într-un garaj, pentru o firmă de transporturi.

Joy aproape scăpă ceașca de cafea din mână.

– Cum așa?

– Ți-l amintești, cumva, pe Ben Candell?

La pomenirea acestui nume, Joy fu atât de surprinsă, încât de astă dată cafeaua fierbinte i se vărsă toată pe genunchi și tânăra femeie țipă de durere.

Clodie sări s-o îmbrățișeze, iar Oliver văzând arsura puternică, se duse repede la telefon să cheme doctorul, care sosi în câteva minute.

Fiind un prieten de familie, rămase și el la o cafea, bucuros s-o revadă pe Joy, chiar dacă nemulțumit de prilejul care produsese această întâlnire. Îi prescrise unguentul pentru arsură și plecă, recomandându-i să se odihnească, având în vedere depresia prin care trecuse.

Chiar înainte de plecarea doctorului, casa se umplu de lume care veni să-i ureze lui Joy bun venit acasă. Joy era o fată foarte populară, ceea ce o făcea să fie extrem de simpatizată. Nu se anunțase nicio petrecere, dar veniseră o mulțime de persoane care nu se îndurară să plece până după miezul nopții.

Joy arăta obosită, acum.

– Oh, cred că voi adormi aici, în noaptea asta, spuse ea, prăbușindu-se într-un fotoliu.

– Ce-ți mai face piciorul? întrebă Clodie.

– Nu prea rău, nu știu cum am reușit să vărs toată cafeaua aia pe mine.

Surâseră amândouă și Clodie declară:

– Atunci, ne vedem mâine dimineață.

Camera de oaspeți în care fu primită Clodie era una dintre cele mai frumoase din casă. Mobila era modernă și confortabilă, iar tapetul de pe pereți era presărat cu floricele mărunte, în toate culorile.

În momentul în care intră Joy, Clodie era așezată la măsuta de toaletă, pieptănându-și părul.

– Ai fi putut sta fără nicio problemă în camera asta, se plânse Joy de cum intră.

Clodie zâmbi la apariția surorii sale, îmbrăcată într-o cămașă de noapte roșie, foarte fină.

– Îmi doresc casa mea. Dar voi sta mult la tine. O să fiu o adevărată pacoste, spuse Clodie râzând.

– Dar de ce nu vrei să stai tot timpul aici? oftă Joy. Poate după ce vei sta acolo singură te vei plictisi și vei veni să stai cu mine.

– Vom vedea, răspunse Clodie.

– Am venit să vorbim despre altceva, spuse Joy. Înainte de a vărsa cafeaua pe mine, despre cine m-ai întrebat?

- De Ben Candell. Ți amintești de el?
- Cred că da. A lucrat pentru tata. De ce m-ai întrebat de el?
- El e cel care a cumpărat casa și cinematograful.
- Eu înțelegeam că o firmă a cumpărat totul.
- E firma lui.
- A lui? Dar cum a reușit asta? A câștigat la biliard?
- Nu mi-a spus nimic de vreun astfel de câștig, răspunse Clodie râzând.

***

A doua zi la micul dejun, Joy fu mai bine dispusă și-i spuse surorii sale cu un zâmbet copilăresc:

– Am auzit că plouă în casa pe care ți-ai cumpărat-o, așa că sper că vei renunța foarte curând la ea și vei veni la noi.

Joy era și mai frumoasă în dimineața aceasta. Era îmbrăcată într-o bluză roz și o pereche de pantaloni scurți, tot roz, care-i veneau de minune.

Vorbiră apoi despre planurile pe care le aveau pentru acea zi. Joy se va duce la coafor, după care va prânzi în oraș cu niște prieteni.

Clodie se întoarce la Hasdale.

Când îi spuse lui Joy că vrea să fie acasă când va sosi Ben,

Joy izbucni:

– Nu mai vreau să aud nimic despre locul acela nenorocit!...

Probabil Joy crezuse că sora sa vorbește despre casa de pe moviliță. Oricum, Clodie nu mai insistă în această direcție și se grăbi să prindă un autobuz spre Hasdale. Odată ajunsă acolo, își cumpără ceva pentru un prânz rece, trecu pe la familia Slater, după care se duse la vechea lor casă.

Întotdeauna știuse că era o casă îngrozitor de mare, doar o curățise de atâtea ori, dar acum, după ce se vânduse totul, în afara mobilierului din dormitorul său, ecoul pașilor ei răsună ca într-o catedrală.

Nu avu nimic de făcut, în așteptarea lui Ben, așa că dădu o raită prin toate încăperile. Gazul și lumina nu fuseseră deconectate și ar fi putut să-și facă un ceai, dar era mult prea nerăbdătoare să-l vadă pe Ben sosind, așa că se plimbă de la o fereastră la alta, în speranța că-i va zări mașina.

După câteva minute, sună telefonul și Clodie se grăbi să răspundă. Era agentul lui Ben.

– Ah, domnișoară Bain, spuse el, recunoscând-o. Domnul Candell n-a sosit încă? Vine astăzi, nu-i așa?

– Îl aștept din moment în moment, spuse Clodie și-i promise că îl va anunța imediat ce Ben va ajunge acolo.

Nu trecuseră mai mult de zece minute, când, într-adevăr, Clodie zări mașina lui Ben de la fereastra sufrageriei și alergă să deschidă ușa de la intrare.

Era îmbrăcat într-o ținută sport care-i venea deosebit de bine și Clodie surâse cu toată fața când îl văzu.

– E totul în regulă? Întrebă el, imediat.

Nu o sărută, dar îi ținu mâna puțin mai mult într-a lui.

– A sunat agentul imobiliar. A spus să-l anunțăm când vei veni.

– Da. Îl sun chiar acum.

– Ai mâncat? Am pregătit o gustare rece. Vrei o cafea?

– Doar o cafea.

Abia termină de așezat cafeaua pe unul din scaunele lăsate lângă peretele sufrageriei, când Ben se întoarse de la telefon și trânti o hartă pe jos. Luă ceașca de cafea, bău puțin, tăcut, după care se aplecă și întinse harta pe dușumea.

– Ce e?

– Hasdale, replică Ben.

– Ce sunt toate acele cerculețe roșii?

– Sunt însemnate locurile pe care le vom cumpăra pentru magazine și, bineînțeles, cinematograful.

Clodie se gândi că totul suna ca într-un joc de Monopoly.

– Și ce intenționezi să vinzi?

– Probabil tot ce se vindea și înainte.

– Dar au dat faliment cu ceea ce aveau înainte.

– De astă dată, marfa va fi la fel de bună ca în cele mai mari orașe. Așa va fi și prezentarea și toate serviciile.

– O să te ruinezi.

– Nu sunt singur în toată această afacere, iar cei care sunt

cu mine nu sunt genul care pot da faliment.

– Mă sperie ceea ce ai de gând să faci.

– Nu trebuie, surâse el.

– Asta e cu adevărat o noutate pentru oraș. Jim Slater vrea să publice totul în „Santinela”.

– Sunt de acord.

– Îl voi suna. N-am avut niciodată un articol pe prima pagină. Dacă mă voi întoarce acolo ca reporter, va fi un mod excelent de a-mi face reparația.

– Ai deja o slujbă la mine. Nu uita că ai început asta.

– Cu ce va începe totul?

– Cu aranjarea casei. Zugravii vor fi aici săptămâna viitoare. Investiția noastră cere o prezentare cât mai bună.

Ea nu investise nimic în toată această afacere, dar vroia să ia parte la această extraordinară schimbare.

Telefonul se auzi sunând din nou și Clodie îi spuse lui Ben, nerăbdătoare:

– E pentru tine, sigur.

– Da, spuse el, imediat ce ridică receptorul. Mulțumesc. Da, Clodie e chiar aici. O voi lua cu mine, se poate?

– Unde? întrebă Clodie încet.

– Da, la opt, continuă Ben convorbirea telefonică. Abia aștept.

După ce Ben puse receptorul la loc, tânăra întrebă, emoționată:

– Unde vom merge la opt?

– La cumnatul tău. Am fost invitați la cină.

Nu vroia să-și petreacă seara la fermă, se gândi Clodie. Ar fi vrut să stea undeva singură cu Ben, dar Oliver fusese întotdeauna foarte ospitalier, iar Joy era mai mult ca sigur extrem de curioasă să-l revadă pe băiatul de pe furgonetă ajuns mare om de afaceri.

– Cred că trebuie să mergem.

– Bineînțeles, de ce nu? Nu te înțelegi bine cu ei?

– Ah, ba da. Doar că abia am plecat de la ei. Joy a sosit ieri și am rămas peste noapte la ei.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te-ntreb înainte.

Dacă ar fi spus nu, ar fi mers fără ea, care așteptase atât de mult să-l întâlnească.

Clodie era de-acum foarte sigură: era îndrăgostită. Ceea ce în mod evident nu se întâmplase și cu el.

– Oh, voi veni și eu, răspunse ea.

Te voi urma până la capătul pământului, pentru că nu pot altfel, își spuse Clodie.

– Să-l sun pe Jim? Întrebă tânăra, din ce în ce mai nerăbdătoare să vadă lucrurile mișcându-se.

Jim Slater era în oficiu și Clodie îi spuse bucuroasă.

– Nu da prima pagină.

– Ce?

– Întotdeauna mi-am dorit să pot să-ți spun asta.

– Ce ai așa de important?

– Noua față a orașului. Ben a cumpărat niște magazine

care au fost închise până acum și le va redeschide în curând la un alt nivel.

- E sigur?
- Vrei să vorbești cu el? E aici. Îți poate confirma.
- Candell la telefon, spuse Ben luând receptorul. Vreți să vedeți planurile? Venim acum acolo.

Capitolul 5

Când intrară în biroul redacției de la „Santinela”, redactorul adjunct, fotoreporterul și unul dintre reporterii actuali tocmai își luau prânzul.

De obicei, sâmbăta erau plecați la acea oră la un meci de crichet, dar acum Jim îi reținuse pentru a-i trimite să facă fotografii cu magazinele care dăduseră faliment și erau acum preluate de Ben, să facă interviuri cu foștii proprietari, cu câteva persoane de la consiliul orășenesc, cu trecători de diverse categorii, pentru a le vedea reacția.

„ O nouă față pentru Hasdale” scrise cu litere de-o șchioapă redactorul adjunct pe frontispiciul primei pagini, iar reporterul își începu imediat articolul:

" Avem în față planurile care vor repune Hasdal pe harta țării..."

Clodie era extrem de fericită. Poposi câteva clipe și prin alte birouri, pentru a-și saluta foștii colegi.

Când reveni în biroul lui Jim, îl auzi pe acesta spunându-i lui Ben:

– Nu sunt deloc surprins. Se pare că reușești tot ce-ți pui în cap, nu-i așa?

Tonul redactorului-șef nu era însă deloc cald sau amabil și Clodie observă asta. Jim era gelos pe realizările lui Ben.

Oricum, își spuse tânăra, gelos sau nu, era fericit să scrie despre reînvierea orașului în care trăia.

Clodie se duse împreună cu Scoty să facă o anchetă pe stradă, pentru a vedea părerea femeilor din oraș.

Toate gospodinele se declarară teribil de fericite că nu vor mai trebui să meargă în alt oraș pentru a-și face cumpărăturile.

Clodie îi dădu notițele lui Scoty, dar regretă că nu va apărea și numele ei sub articol.

Jim îi propuse să se întoarcă deja la ziar, dar ea îi răspunse hotărât:

– Pentru un timp, voi face muncă de secretariat pentru Ben. Sunt multe de pus pe picioare.

– Dacă-i așa, nu-l scăpa, spuse Jim.

– Te referi la viața mea particulară?

– Să ajungi din șofer de furgonetă mare grangur, e ceva care mă intrigă, răspunse Jim.

Atât fotoreporterul cât și redactorul-șef adjunct își

amintiră imediat de Ben și-i vorbiră cu căldură. Doar Jim părea să nu se-mpace cu gândul.

Clodie se apropie de el și-l întrebă foarte încet:

– Ce te face să nu-l înghiți?

– Ți-am mai spus. E surprinzător unde a ajuns și asta mă face să am câteva semne de întrebare, chiar dacă poate e doar un bărbat cu o forță ieșită din comun.

– Dar de ce nu-ți place?

– E o țară liberă, comentă Jim.

– Dar de ce nu-ți place? insistă Clodie. De ce?

– Pentru că-mi plac oamenii în care poți avea încredere și în Ben Candell nu te poți încrede.

Asta fusese tot ce putuse Clodie să scoată de la el, oricât de mult ar fi încercat.

– Oricum, nu poți să nu te întrebi de unde are atâția bani într-un timp atât de scurt.

Ceea ce vroia însă Clodie să știe era de ce nu avea Jim încredere în Ben. Nu mai avusese însă timp să insiste, pentru că se făcuse timpul să se schimbe pentru dineul de la sora sa.

Ben îi spusese că o va lua de la familia Slater la ora șapte și jumătate, iar acum era deja șapte.

Beck și Trish o asaltară cu întrebări imediat ce ajunse. Vroiau să știe absolut totul. Când le spuse despre magazine, Trish explodează:

– Cred că e nebun!

În timp ce se îmbracă și-și aranjă machiajul, Beck și Trish

continuară s-o bombardeze cu fel de fel de întrebări.

Clodie puse jos rimelul și se întoarse disperată spre ele:

– Veți putea citi totul în „Santinela”. Jim va avea o ediție specială. Nu știu acum nimic mai mult, și în două minute Ben va fi aici.

– Foarte bine, spuse Beck zâmbind și coborî în fugă scările să-l aștepte pe Ben.

– Vrea să refacă acest vechi oraș, nu-i așa? întrebă Trish, neputând să se stăpânească.

– Da, asta e ideea.

– Un joc periculos. Toate piesele sunt extrem de fragile.

Mașina lui Ben se opri în fața casei și Trish alergă la fereastră, în timp ce Clodie își luă în grabă poșeta, după ce vârî înăuntru trusa de machiaj.

– Nu te grăbi așa, mama ține întotdeauna să fie ea prima cea care-i salută pe cei care ne calcă pragul.

Cele două fete se uitară pe fereastră împreună.

Ben coborî din mașină, iar Beck îi ieși în întâmpinare.

– Da, acum poți să te duci și tu, spuse Trish. Nu cred că e genul căruia îi place să aștepte prea mult.

Clodie îl găsi pe Ben în hol, continuând să converseze cu Beck.

– Bună, spuse ea, bucuroasă.

– Mi-am găsit o slujbă, exclamă Beck imediat ce o văzu.

– Ce? întrebă uimită tânăra.

– Într-un magazin, continuă Beck, fericită.

Trish coborî și ea în fugă scările și se opri în spatele lui Clodie.

– Ah, dar nu poți face o astfel de treabă, protestă Trish. Știi cât de dezorganizată ești, ai fi o pacoste pe capul contabilului.

– Gata? întrebă Ben surâzând amuzat, uitându-se spre Clodie.

– Gata, răspunse Clodie, veselă.

Le lăsară pe cele două femei să discute în contradictoriu și urcară în mașină.

– I-ai oferit, într-adevăr, lui Beck o slujbă într-un magazin? întrebă Clodie imediat ce Ben porni motorul.

– Da.

– Sper că știi ce faci, replică tânăra, privindu-l cu ochi mari.

– Până voi găsi pe altcineva. Vom da un anunț și probabil vom găsi o altă persoană în maximum o săptămână. Beck nu poate face cine știe ce pagube într-o săptămână, răspunse el.

– Pariem?

– Îmi plac provocările.

Ajunseră în fața casei de la ferma lui Oliver foarte bine dispuși.

Acesta îi aștepta în prag, cu ușa larg deschisă.

– Bine ați venit, spuse el, imediat ce-i văzu coborând din mașină. E o mare plăcere să vă văd din nou.

– Dar pe mine m-ai văzut la micul dejun. Nu e mult de

atunci, replică Clodie amuzată.

– Da, dar nu te vedem prea des, în general, râse Oliver.

Holul era luminat discret, cu o lumină roz, extrem de primitoare.

– Suntem doar noi? întrebă Clodie imediat ce intrară în sufragerie.

– Da.

– Dumnezeule și eu care m-am îmbrăcat ca pentru o ocazie...

Joy îi aștepta în picioare, lângă șemineu. Era îmbrăcată cu o rochie lungă, de un albastru-deschis foarte frumos, cu gâtul gol și gulerul înconjurat de o blăniță sintetică foarte fină. Arăta ca Jane Austen, eroina.

Nu făcu nicio mișcare. Așteptă ca ei să se apropie.

– Iată-i, spuse Oliver, triumfal.

Atunci, Joy îi întinse mâna lui Ben:

– Bună, spuse ea.

Ben îi luă mâna ușor, și o reținu în mâna lui câteva clipe.

– Îți mai amintești de mine?

– Bineînțeles.

Buzele lui Joy se întredeschiseră și fața i se lumină.

Clodie simți că se scufundă. Nu putea vedea fața lui Ben, dar o vedea pe cea a surorii sale, care-l privea cu ochi strălucitori și ceea ce citea pe chipul ei îi era de-ajuns.

– Au trecut într-adevăr, șase ani? Atât de mult? întrebă Joy, cu un zâmbet pe care Clodie nu i-l mai văzuse niciodată.

– Nu te-ai schimbat, zise el.

Avusese optsprezece ani. Acum avea douăzeci și patru, dar arăta de optsprezece.

– Te-ai întors în Hasdale. Ce ai de gând? Vrei doar să transformi vechea casă în birouri și să nu locuiești acolo niciodată?

– Voi avea și apartamentul meu acolo.

Joy radie:

– E minunat. Nu-i așa?

Clodie nu fu sigură dacă întrebarea i se adresa ei sau lui Oliver.

– Va trebui să dai o petrecere, spuse Joy.

– Ce bem? interveni Oliver.

Ben optă pentru whisky și Clodie la fel, sperând că va reuși să se îmbete, să nu se mai gândească la nimic. Simțea o panică de nedescris în toată ființa ei și vroia să se anestezieze.

Apoi își spuse că poate să-și astupe de-acum urechile și ochii... Ceea ce auzise și văzuse în seara asta nu va uita niciodată.

Se așezară cu toții în jurul focului.

Ben și Joy pe două scaune apropiate, iar Clodie și Oliver în cele două fotolii din fața lor.

E ca la o piesă de teatru, se gândi Clodie. Te uiți, dar nu iei parte.

Ce era în sufletul ei și în mod sigur și al lui Oliver nu interesa pe nimeni. Asta era soarta ei.

Joy vorbea acum despre vacanța ei și despre soarele din Napoli.

– Trebuie să mergi și tu acolo, spuse ea încet, punându-și mâna pe brațul lui Ben.

Începu apoi să descrie dealurile pline de măslini și portocali și măreția Vezuviului.

Povesti despre Capri și despre Sorrento și despre hotelul cu flori la ferestre.

I-ar fi plăcut să fi fost acolo cu Ben.

Nu își ridică ochii niciodată spre bărbatul de lângă ea, dar vorbea doar pentru el.

Clodie își înălță privirile spre Oliver dar nu văzu pe fața lui nimic mai mult decât expresia unei gazde fericite să-și întrețină musafirii.

De altfel, părea întotdeauna bucuros s-o facă pe Joy să se simtă bine.

– Când te trezești dimineața e o adevărată fericire să vezi acele flori la fereastră, continuă ea, închizând ochii, ca și cum și-ar fi ținut capul pe o pernă.

– Da, într-adevăr, trebuie să fie extraordinar, interveni Clodie.

– Da, este, răspunse Joy ca și cum s-ar fi trezit din visare.

După cină, convorbirea se axă în jurul planurilor lui Ben și toată atenția lui Joy se concentra asupra lui Ben și de astă dată.

– Ce culoare vei folosi pentru zugrăvirea magazinelor? îl

întrebă brusc Clodie pe Ben.

Acesta îi răspunse cu lux de amănunte despre intențiile lui, privind-o fără s-o vadă.

Când se uită din nou la Joy, ochii îi străluciră cu putere.

– Totul va fi alb, spuse Ben.

– Alb? Toate celelalte clădiri, vor arăta oribil, în comparație cu magazinele tale.

– Da. E foarte bine așa, spuse el. deși cred că vor începe și alții să-și zugrăvească, după aceea, clădirile, pentru a nu fi într-un dezavantaj atât de mare.

Joy răspunse că nu va fi deloc surprinsă dacă lucrurile vor sta așa și că toată situația i se pare extrem de amuzantă.

Se duseră apoi în sufragerie și Joy puse un disc, după care se întoarse spre Ben.

– Dansezi?

Începură să danseze și Clodie se întrebă, privindu-i, de câte ori se poate muri.

Inima îi sângerase deja de nenumărate ori, de când venise aici, astă-seară.

Se întrebă, pe urmă, când avusese Ben timp să învețe să danseze atât de bine.

Se uită apoi la Oliver care își privea soția zâmbind și se gândi cu tristețe: ești bărbatul care are încredere fără margini în partenera lui, sau poate cel mai prost. Probabil că amândouă.

Ieși pe terasă și Oliver o urmă.

Clodie se întoarce spre Ben și Joy. Trebuia să admită că dansau foarte bine împreună.

– Vrei să dansăm și noi? îl întrebă ea, încercând să zâmbească.

– Ce?

– Să dansăm și noi.

– Ah, nu sunt deloc bun pentru asta.

– Bine, stai aici. Voi dansa singură.

– Te interesează Candell? întrebă Oliver.

– Ești un observator foarte bun. S-ar putea spune că da.

– Nu trebuie să te superi pe Joy.

– Nu?

– Nu. E puțin plictisită de mine, pentru că nu sunt un bărbat atât de interesant, dar e un simplu joc. Nu ia nimic în serios, niciodată.

Da, Joy putea să facă orice bărbat să-și piardă capul după ea. Flirta cu toți tot atât de ușor precum respira. Clodie știa asta.

– Steaua de departe, știi... La care visezi mereu să ajungi... Așa e cu Joy...

– Presupunând că într-o zi va găsi trenul care o va purta spre această stea...

– Nu se va urca... Îi place doar să viseze.

– Dacă îți face bine să gândești astfel, spuse Clodie oftând, uitându-se la el cu părere de rău.

Traversă terasa și intră în sufragerie.

Cei doi nu mai dansau. Stăteau lipiți de perete și discutau foarte încet.

Când o văzură, se întoarseră amândoi spre ea.

– S-a făcut frig, spuse Joy, frecându-și brațele cu palmele.

– Cred că e timpul să plecăm, comentă Ben, uitându-se la ceas.

Clodie fu de acord și Joy nu se opuse.

– Atunci, pe curând? spuse ea.

– Nu uita că i-ai promis doctorului că te vei odihni, spuse Oliver, intrând și el în sufragerie.

– Doctorul crede că sunt bătrână, râse ea. Bine, bine, dacă i-am promis...

O sărută pe Clodie de la revedere.

– Sper să te revăd cât de curând posibil și să nu crezi că te-am iertat că ți-ai cumpărat casa aia în Hasdale.

Se întoarse apoi spre Ben, surâzând foarte dulce:

– Și la revedere și pentru dumneata, domnule Candell și sper să ne vizitezi din nou nu peste mult timp.

– Sper și eu, răspunse Ben.

Clodie încercă să-și alunge suspiciunile și să nu se mai gândească la faptul că exista un joc secret între ei.

La întoarcerea acasă, Clodie se comportă atât de normal încât fu mândră de ea. Ultimul lucru din lume pe care trebuia să-l facă era o scenă de gelozie.

– E o casă frumoasă, nu-i așa? întrebă ea și discutară apoi despre arhitectură în general și de cât de interesant era stilul

georgian.

– Părinții lui Oliver locuiesc într-o casă în stil Tudor, la câteva mile de aici. Așa l-am cunoscut pe Oliver. Trebuia să scriu un articol pentru „Santinela” despre locurile arheologice din această regiune și cum casa lor e construită pe un vechi castru roman, le-am făcut o vizită.

– Tu i l-ai prezentat pe Oliver lui Joy?

– Da, eu... Joy acesta e Oliver. Oliver, aceasta e sora mea, despre care ți-am vorbit până acum atât de mult. Și Joy mai în glumă, mai în serios, i-a spus: "Oh, Oliver, Clodie nu mi-a spus niciodată ce bărbat bine ești. Nu vroia să te piardă, probabil"... Nu s-a schimbat, nu-i așa?

Nu vroia să vorbească acum despre sora ei, dar erau niște lucruri pe care vroia să le clarifice.

– Nu, răspunse simplu Ben. De ce i-a recomandat doctorul să se culce devreme?

– Nu e puternică. A fost întotdeauna foarte delicată.

– Și tu? Și tu ești delicată? întrebă el zâmbind.

– N-am fost bolnavă nici măcar o zi, în toată viața mea. Pot să trag ca un măgar.

– Ce e cu casa pe care ai cumpărat-o?

Uitase de casa ei, deși era cel mai important lucru pe care-l făcuse vreodată.

– Vroiam să-ți vorbesc despre ea, dar n-am avut prilejul. E o casă mică, de pe Heath Hill. Poate îți vei face timp s-o vezi, într-o zi.

– Putem merge acum. Ai cheile la tine?
– Da, dar e goală. Nu prea e nimic de văzut acum acolo.
– Am crezut că ți-ai cumpărat mobilă, deja.
– N-am încă lumină electrică, acolo.
– N-avem nevoie, acum.
– Bine, în regulă. Spre Heath Hill, atunci, spuse ea și-i arătă direcția, îndrumându-l până ajunseră în fața casei.

Coborî prima și deschise ușa de la intrare.

– Nu te uita cu prea mare atenție, spuse ea. Totul va fi absolut altfel într-un timp foarte scurt.

Îl conduse apoi din cameră în cameră.

– E o casă foarte mică. N-ai o senzație de claustrofobie?

– Nu. Și după ce ai stat în casa aia așa de mare, cred că ți face bine o casă atât de mică.

Clodie nu reușea să-l vadă pe Ben în întunericul din casă. Îi simțea doar prezența.

Era doar un străin în noapte.

– Sper că mai ești aici, spuse ea râzând, rupând tăcerea care se lăsase.

Ben îi puse mâna pe umăr.

– Am crezut că te-am pierdut.

– Nu va fi ușor, răspunse el.

Clodie se scutură ușor. Îi era frig în rochia de seară.

– Va trebui să faci focul aici, câteodată. Să încălzești puțin casa, mai ales dacă intenționezi să zugrăvești.

– Da. Voi zugrăvi eu totul. Beck și Trish mă vor ajuta.

– Dar n-ai timp să te ocupi de asta. Vom începe să punem orașul pe picioare, începând de luni.

– Nu de mâine? Răspunse ea, închizând după ei ușa de la intrare.

Numărul douăzeci și doi.

– Ce coincidentă. Eu am douăzeci și doi de ani și voi locui într-o casă cu numărul douăzeci și doi. Crezi că poate fi o întâmplare fericită?

– Vei fi mult mai norocoasă când vei împlini douăzeci și trei de ani, peste trei luni.

– De unde știi când va fi ziua mea de naștere? întrebă ea, urcând în mașină.

– Poate am puteri supranormale, spuse el, așezându-se la volan.

– Atunci înseamnă că știi mai multe despre mine decât știu eu despre tine.

Ben o privi lung. O șuviță îi căzuse pe frunte și el i-o așeză la loc, sărutând-o.

Al doilea sărut, se gândi Clodie. Pentru tine poate nu înseamnă nimic, dar pe mine mă răscolesc cum nu m-a mai răscolit nimic altceva în toată viața mea.

Ajunseră în fața casei familiei Slater și Ben opri mașina.

– Nu vrei să intri și tu câteva minute?

Era aproape unsprezece noaptea, dar în casă toate luminile erau aprinse.

– Nu. Mâine vreau să mă trezesc devreme, spuse el,

conducând-o până la ușa de la intrare.

– Te pot ajuta cu ceva, mâine?

– Păstrează-ți puterile pentru luni. Ne vedem la ora nouă dimineăta, în biroul lui Josh.

– E o întâlnire, spuse ea.

După ce Ben plecă, rămase acolo, uitându-se după el până când mașina se pierdu în noapte. Apoi deschise ușa cu cheile pe care i le dăduse Beck.

– Cine e? întrebă aceasta, din sufragerie.

– Clodie.

Beck și Jim erau în fața șemineului, bând ceva, înainte de culcare. Era o scenă foarte domestică și Clodie zâmbi, văzându-i.

– Vrei să mănânci ceva? întrebă Beck.

– Oh, nu, mulțumesc. Am fost la cină la Joy.

– Ah! Interesant. Pun pariu că ai fost însoțită de grangurele tău.

– De Ben? Da.

– N-o să-ți vină să crezi, dar Jim nu mă lasă să accept slujba de la magazin.

– N-are niciun drept să-ți propună așa ceva, spuse Jim, nervos.

– Eu i-am cerut.

– Nici chiar așa. Nu vreau să intri în jocurile lui Candell.

– Vorbești despre Ben ca și cum nu te poți baza pe el.

– Exact. Nu uita că-l cunosc dinainte de a ajunge ce a

ajuns.

– Și ce știi despre el, că îți e atât de antipatic?

– Nu știu nimic special, în afara faptului că odată ce și-a pus în cap să reușească, nimic nu l-a mai putut opri.

– Asta-i foarte bine, răspunse Clodie.

– Da, atâta timp cât familia mea nu e amestecată în afacerile lui.

Beck îl cuprinse după umeri, împăciuitor.

– Voi merge doar o săptămână, până când va găsi pe altcineva. Deși, nu cred că nu va fi mulțumit de mine.

– Mai bine ar fi, răspunse Jim, supărat.

– S-ar putea să fie foarte bună, acolo, interveni Clodie.

– Crezi?

– Da. E o femeie inteligentă.

– Nu vreau ca soția mea să fie dată afară de unul ca Ben Candell.

– Eu nu-l cunosc pe Ben de când îl cunoști tu, dar cred că am reușit să-l cunosc mai bine. Ben o apreciază pe Beck. Sunt sigur că n-ar răni-o niciodată.

– Și ce te face să crezi că tu poți sta între Ben Candell și oricine altcineva? Și când am spus familia mea, acest fapt te includea și pe tine, Clodie. Eu și Beck te simțim foarte aproape de noi, ca și cum ai fi fiica noastră. Nu vreau să te rănească nici pe tine. Ar fi mai bine dacă nu te-ai înhăita cu el.

– Beck, schimbă Clodie vorba. Știi ce culoare va avea

magazinul?

– Purpuriu?

– Alb, răspunse Clodie.

– Crezi că e potrivit, aici?

– Nu știu, vom vedea. Ai vreo idee cu privire la culoarea în care să-mi zugrăvesc casa?

Jim le făcu un semn discret că se retrage, iar Beck și Clodie continuă să vorbească despre casă timp de mai bine de o oră, după care se duseră și ele la culcare.

Târziu în noapte, după ce Clodie era de o bucată bună de timp în pat, se auzi și mașina lui Tony, care o aducea pe Trish acasă.

Cum dormitorul ei era separat de al lui Clodie doar printr-o perdea, Trish intră ușor în camera prietenei ei.

– Bună, spuse ea, încet.

– Te-ai distrat bine? Întrebă Clodie.

– Da. I-am vorbit lui Tony despre toate planurile alea cu Hasdale și tare ar vrea să se implice și el. Poate să lucreze pentru garajul lui Ben.

– Dar nu e un garaj. E o firmă de transporturi. Va fi un popas pentru șoferii de cursă lungă.

– Ah, atunci poate va găsi ceva de lucru la magazinele lui Ben.

Vorbiră apoi despre cum va arăta probabil orașul lor, în curând, după care Trish se duse în patul ei, gângurind plină de veselie și de speranță.

A doua zi dimineată. Tony veni și el la familia Slater. Era un tânăr zvelt, cu părul negru și o expresie permanentă de mare seriozitate.

După ce luară micul dejun împreună, Trish plecă din nou cu Tony, pentru a lua prânzul cu familia lui, așa cum făceau în fiecare duminică.

Clodie o ajută pe Beck la treburile casei, după care primiră o mulțime de vizitatori, curioși să afle amănunte despre noua față pe care o va avea orașul lor.

După-amiază se întoarse și Jim de la „Santinela”. Cu toată povestea asta aveau de lucru în neștire și, în plus, aveau nevoie de mai multe informații.

– Nu știi unde-l putem găsi pe Ben? o întrebă el pe Clodie imediat ce intră.

– Probabil s-a întâlnit cu cei cu care va deschide magazinul mâine.

Era o zi foarte frumoasă și Clodie n-avea niciun chef să și-o petreacă în casă.

– Pot să iau bicicleta lui Trish? întrebă ea.

– Bineînțeles, răspunse Beck.

Clodie luă așadar bicicleta și se grăbi să iasă din oraș. Vroia s-o vadă pe Joy. Trebuia să-i vorbească.

Seara trecută o pusese pe gânduri.

Lăsa bicicleta proptită de poartă și intră în curte.

Ușa de la bucătărie era deschisă, așa că se duse acolo.

Lucy tocmai pregătea o serie întreagă de dulciuri, pentru

ora ceaiului și cină.

– Bună, spuse Clodie.

– Ah, domnișoară Clodie, doamna Joy a plecat de dimineată, iar domnul tocmai a sosit.

– Da, ar fi trebuit să dau un telefon înainte, spuse Clodie. Nu face nimic. Sunt cu bicicleta, așa că a fost un exercițiu foarte bun.

Îl caută apoi pe Oliver.

Îl găsi în sufragerie, fumând o țigară. Era îmbrăcat sport, așa încât Clodie presupuse că era pregătit pentru o partidă de golf.

– Joy e plecată, o anunță el.

– Da, mi-a spus Lucy.

– S-a dus să prânzească la familia Fairlee. Eu am lucrat toată dimineata și acum mă pregăteam să merg să joc golf.

– Nu-i nimic, dragoste, poți să pleci liniștit. Eu îmi trag puțin sufletul, după care mă urc iar pe bicicletă și-mi văd de drumul meu.

– De ce nu o aștepti pe Joy? Până atunci poți să bei un ceai și să te uiți la televizor.

– Da, poate am să fac așa.

Se duse pe urmă în salonaș și începu să răsfoiască o revistă.

După câteva minute însă, puse revista la loc pe măsuță și se ridică să dea un telefon. Vroia s-o anunțe pe Joy că era la ea, pentru a nu se încrucișa pe drum, în cazul în care pleca.

Îi răspunse Anna Fairlee. Se cunoșteau de multă vreme, așa încât fu foarte fericită s-o audă.

— Aș putea să vorbesc cu Joy? o întrebă Clodie, după ce schimbară câteva amabilități.

— Să poți ce?

— Dacă Joy e la tine...

— Ah, nu. De ce ai crezut că e la mine?

— Mi s-a părut că spusese ceva în legătură cu o vizită pe care intenționa să ți-o facă astăzi, dar probabil am înțeles greșit.

— Da, râse femeia. Și pe tine, când voi putea să te mai văd?

— Oh, sunt foarte ocupată, dar voi încerca să-mi fac timp. Când puse receptorul la loc, Clodie simți că-i fuge pământul de sub picioare.

Era mai mult decât o simplă suspiciune, de-acum. Era o certitudine. Joy era cu Ben.

Capitolul 6

Ce trebuia să facă?

Să-i spună lui Oliver? L-ar răni prea mult.

Nu va vorbi nimic cu Oliver despre asta, nici cu Ben. Va vorbi însă cu Joy, imediat ce va ajunge acasă.

Așteptarea îi păru fără sfârșit.

Lucy îi aduse o ceașcă de ceai și se așeză lângă ea, vorbind fel de fel de nimicuri.

După un timp se auzi mașina sport a lui Joy și tânăra femeie intră în fugă înăuntru.

– Nu poate fi decât Clodie cu acea bicicletă, nu-i așa? întrebă ea.

– Exact, răspunse aceasta.

– De ce nu mi-ai spus aseară că vii astăzi? întrebă Joy, oprindu-se în prag, cu mâinile în șolduri.

- Nu știam aseară. Mi-a venit brusc ideea.
  - De cât timp ești aici?
  - De vreo două ore.
  - Ah, atunci nu m-ai așteptat prea mult. Am fost plecată aproape toată ziua.
  - Unde? Oliver mi-a spus că ești la familia Fairlee, dar n-ai fost acolo.
  - Nu.
  - Ai riscat. Ar fi putut să sune el acolo.
  - Și? Când am ieșit din casă, mi-am schimbat brusc ideea.
- Ce rău e în asta?
- Și unde-ai fost, atunci?
  - Am făcut o plimbare cu mașina.
  - Singură? De la prânz?
  - N-am prânzit. Am mâncat doar niște biscuiți.
  - Ai fost, cumva, cu Ben?
  - Cum ți-a venit ideea asta?
  - Pentru că am văzut cum te-ai comportat cu el aseară, iar azi Ben n-a fost de găsit.
  - Am fost singură. Am condus, m-am relaxat, am reflectat. Clodie o privi lung. Nu era stilul ei să-și petreacă ore în șir meditănd.
  - Reflectând... la ce?
  - Ah, nu fi nesuferită. Mă tratați ca pe o femeie bătrână, și tu și Oliver.
  - Norocul tău că ești căsătorită cu el. A trebuit să ai un

astfel de soț... E foarte bine că te-ai căsătorit cu el.

– Nu, nu e... Tu trebuia să te căsătorești cu el. Nu trebuia să mă lași să ți-l iau.

Clodie se ridică în picioare.

– Aveam puține șanse, în fața ta.

– Când l-am văzut pe Ben Candell aseară...

– Da?

Vocea ei sună periculos, dar Joy nu comentă nimic despre asta, chiar dacă sesiză.

– Pe vremea când conducea furgoneta, l-am văzut probabil de vreo zece ori... Cu un astfel de bărbat ar fi trebuit să mă mărit. Poți să mergi până la capătul lumii, cu un astfel de om. Oliver e pe jumătate mort, știi asta? Ca toți cei de aici. Sunt cu toții mohorâți și plictisitori. Îmi vine să înnebunesc alături de toată lumea asta.

– Oh, taci odată! izbucni Clodie. Te-ai căsătorit cu Oliver și el te iubește! Nu mă face acum pe mine vinovată că te-am lăsat să te căsătorești cu el.

– Nu-i vei spune nimic din ce-am vorbit lui Oliver, nu-i așa?

– Ba da, dacă nu-l vei lăsa pe Ben în pace.

– Ah, deci asta era, biata mea surioară bătrână.

– Biată, poate... Dar adu-ți aminte de vârsta mea și nu mai continua să-mi spui că sunt bătrână.

– Dar ești, întotdeauna ai părut mai bătrână ca mine și așa va fi mereu. De fapt, nu arăți tânără.

— Asta nu are importanță.

— Dar n-are niciun rost să ne certăm pentru un bărbat pe care eu nu-l pot avea, iar tu... nici atât, spuse Joy, ca și cum era de la sine înțeles că Ben nu s-ar uita niciodată la o fată de genul surorii sale.

Clodie încercă din răspuțeri să-și rețină furia. Nu se mai certase niciodată cu Joy și era sigură că dacă ar continua acum discuția, când se va calma va regreta din tot sufletul discuțiile în contradictoriu cu sora sa.

— Nu vom continua să ne certăm, nu-i așa? insistă Joy. Aș vrea însă să fii atentă cu Ben.

Mai întâi Jim, acum Joy... De ce toată lumea îi sugera să aibă grijă cu Ben, că nu-i poate provoca decât durere?

Cine știe dacă Ben nu va găsi la mine ceva ce nimeni nu a fost în stare să găsească și se va îndrăgosti de mine? își spuse Clodie.

Poate nu se va îndrăgosti, dar, oricum, îi place să fie cu ea, îi face bine compania ei, știa asta, cu siguranță. Altfel nu i-ar fi cerut să lucreze pentru el.

— Probabil că sunt singura care a avut curajul să-ți spună în față că nu ești genul lui Ben.

— Voi mai auzi asta, cu siguranță.

În dimineața care urmă, începu totul...

Când ajunse acolo, cu câteva minute înainte de ora nouă, în curtea vechii ei case erau deja o mulțime de buldozere, iar vechiul birou al lui Josh era complet schimbat.

Ben era așezat la noua masă de lucru, iar un alt bărbat stătea alături de el, pe un scaun înalt.

La sosirea lui Clodie, străinul se ridică în picioare.

Era un tânăr cu față de intelectual, cu mustață și cu o barbă scurtă.

Ben o privi surâzând și-i spuse cu bucurie:

– Clodie, el e Will Cooper. Will – aceasta e domnișoara Bain. Te așteptam, Clodie.

– Mă așteptați – pentru ce?

– Să ne mutăm la Stag's Head. Am închiriat o cameră acolo, pentru a o folosi pe post de birou. Tocmai mi-am dat seama că aici e o atmosferă prea apăsătoare.

Clodie fu și ea bucuroasă că nu va lucra în casa aceea, așa că ieșiră toți trei imediat, îndreptându-se spre Stag's Head.

Cinematograful și magazinele începuseră, deja să fie reconstruite.

– Vezi? A început viața în acest oraș, spuse Clodie.

– Mai așteaptă puțin și-ai să vezi, spuse Will.

Părea un caracter foarte plăcut. Era ceva familiar și relaxant în tonul lui.

Atmosfera de la Stag's Head era, într-adevăr, mult mai plăcută.

Camera fusese înainte cel mai probabil un dormitor, dar acum, cu noua mobilă adusă de Ben era un birou extrem de confortabil.

Cei doi bărbați ocupară scaunele aflate de o parte și de alta a mesei de lucru.

– Nu avem încă permisiunea de a face un garaj la vechea ta casă, îi spuse Will lui Clodie.

– Și ce veți face dacă nu veți obține această permisiune? răspunse aceasta.

– Voi avea un șoc pentru prima dată în viața mea, replică Will.

– De cât timp lucrați împreună? întrebă Clodie.

– Sunt destui ani, de-acum.

– Cum ați colaborat? Ce fel de relație ați avut?

– Ben mi-a dat ordine și eu le-am executat, râse tânărul.

În zilele următoare, Clodie a fost extrem de ocupată și în plus, află tot mai multe lucruri despre Ben.

Primise și dăduse telefoane și se ocupă de problemele legate de deschiderea celor patru magazine.

Ben plecase din oraș câteva zile, iar Clodie rămase să rezolve toate treburile legate de lansarea afacerilor în Hasdale, împreună cu Will.

Prietenii ei o priveau cu mai mult respect acum, deși știa foarte bine că va fi întotdeauna doar o palidă umbră a lui Joy.

Locuia încă la familia Slater, deși casa ei era aproape gata și Trish îi spunea adeseori că Ben era, în mod sigur, interesat

de ea.

Beck aștepta emoționată deschiderea magazinului la care începuse să lucreze.

Invitațiile curgeau lanț, de aceea Clodie ieșea în fiecare seară cu Ben.

Clodie nu mai fusese niciodată atât de populară. În plus, era fericită să vadă succesul lui Ben. Toată lumea vroia să-l cunoască și să-i vorbească.

– Bineînțeles că sunt cu toții foarte curioși, spuse Jim. N-a mai locuit niciodată vreun milionar în Hasdale.

– Ben nu e milionar, răspunse Clodie.

– Dă-i încă vreo șase luni și vei vedea.

Tânăra râse cu poftă. În ultimul timp, începuse să înțeleagă atitudinea lui Jim puțin mai bine. Pentru un om atât de obișnuit ca Jim, Ben era, desigur, o amenințare.

Joy îi dădu lui Clodie partea ei de bani și organiză o petrecere la care își invită toți prietenii. Toată seara stătuse alături de Ben, dar Clodie nu mai era speriată de astă dată. La urma urmei, Joy era gazda, iar Ben personalitatea în cinstea căreia Joy dăduse petrecerea. Săptămânile din urmă, petrecute alături de Ben, o făcuseră să înceapă să fie foarte sigură pe ea, ceea ce nu se mai întâmplase înainte. Chiar dacă părea un mic miracol, Ben o aprecia mai mult decât pe orice altă tânără din jur. Știa că nu era frumoasă, dar era inteligentă și, după toate aparențele, el aprecia extrem de mult acest fapt.

La petrecerea lui Joy, cele mai multe dintre femei vorbiseră doar despre asta. Bărbații pusese pe tapet o serie întreagă de subiecte, de la politică la sport și arta culinară, dar femeile se întrebaseră doar ce găsisese Ben la Clodie Bain.

La birou, însă, Ben venea arareori, iar Clodie lucra aproape întotdeauna doar cu Will.

Într-una din serile următoare petrecerii, tocmai se pregătea să ia cina cu Ben, așa cum stabiliseră dinainte, dar de astă dată Will veni după ea la familia Slater.

– Ben a trebuit să plece de urgență la Birmingham și m-a rugat să te scot eu la cină în seara asta. El se va întoarce cât de curând posibil.

Când ajunseră la restaurantul de la Stag's Head, în timp ce așteptau să li se aducă mâncarea, Will își prezentă scuzele pentru a nenumărata oară:

– Îmi pare atât de rău, Clodie. Ben e însă deosebit de ocupat în ultimul timp.

– Nu face nimic, Will. Problema e că nu trebuia să-ți bați capul cu mine. Puteam să mănânc la familia Slater. Nu vreau să te deranjez.

– Dar tu nu poți deranja pe nimeni, Clodie, răspunse Will, surâzând.

Clodie îl privi cu atenție, zâmbind ușor din colțul gurii.

Era un tânăr cu o față ovală și palidă și trăsături nu prea armonioase.

– Te întrebi de cine îți amintesc?

– Da, răspunse Clodie, amuzată.

– Shakespeare. De ce crezi că toată lumea îmi spune Will, când pe mine mă cheamă Denis?

Într-adevăr, se gândi Clodie. Probabil toată lumea observa asta, mai devreme sau mai târziu.

Lui Clodie îi plăcea foarte mult să lucreze cu el. Era o persoană inteligentă și eficientă. În seara asta stăteau pentru prima dată singuri, fără telefoane zbârnâind și fără ca cineva să le întrerupă șirul discuției.

Pentru el, ca și pentru oricine altcineva din Hasdale, Clodie era o carte deschisă. Nu erau foarte multe lucruri de știut despre ea, de altfel, așa că tânărul îi vorbise despre el, despre colegiul pe care-l făcuse și despre începuturile sale ca asistent la firma lui Ben. Când se va pune garajul pe picioare, va lucra în principal acolo, dar până atunci se va ocupa de micile magazine deschise de șeful său.

– Dar nu sunt atât de mici magazinele deschise de Ben, protestă Clodie.

– Pentru el sunt. Ben Candell e un om mare, sper că ți-ai dat seama de asta, până acum.

– Da, așa lasă impresia.

Apoi vorbiră despre Jean, logodnica lui Will, care-l suna uneori în timpul orelor de lucru.

– Crezi că o să-i placă aici? întrebă Clodie.

– Da. E telefonistă, dar îi place foarte mult să picteze, așa că va avea ce să facă în acest oraș.

Will își făcuse deja aici foarte mulți prieteni. Era invitat la fel de mult ca Ben, iar Oliver îl înscrisese la clubul de golf.

– Când te vei căsători?

– La primăvară. Până atunci, sunt în căutarea unei case.

Tocmai le fusese servită cafeaua, când unul dintre chelneri îl anunță că e chemat la telefon. Will se ridică imediat și se duse la recepția hotelului.

După două minute, se întoarse cu o figură foarte preocupată.

Fusese Ben la telefon. Vroia ca Will să-i găsească un dosar, care era în apartamentul lui.

Plecară așadar imediat, împreună, pentru că lui Clodie îi dispăcea ideea de a rămâne să-l aștepte singură acolo. Prefera să se mai plimbe pe High Street, care era în plină transformare. Noile magazine erau toate gata și produsele începuseră să fie expuse în vitrine.

Clodie abia așteptase deschiderea lor și asta chiar se întâmplase cu câteva zile în urmă.

Ușa magazinului la care lucra Beck fusese deschisă larg, dar trecerea era barată de o panglică roz, pe care una dintre manechinele din orașul vecin o tăie cu mare pompă la ora douăsprezece fix.

Urmară cadourile pentru cumpărători și acolo, și în cele alte trei magazine care fuseseră deschise în același timp.

Trecuse o mulțime de timp de când orașul lor nu mai avusese nicio festivitate, așa că acum era mare bucurie, peste

tot.

Birourile erau și ele aproape terminate și fosta casă a tatălui lui Clodie devenise de nerecunoscut. Camerele fuseseră reamenajate în întregime, iar mobila adusă era absolut conformă cu noua lor destinație.

Cea mai mare parte a parterului fusese transformată în birouri, cu excepția bucătăriei și a sufrageriei, în care era acum o cantină.

La etaj, în afara apartamentului lui Ben, toate celelalte camere fuseseră triplate, cu ajutorul unor pereți despărțitori.

Clodie, Ben și Will se mutaseră și ei aici, cu biroul. Domnișoara Bain nu-și credea încă ochilor, uitându-se în jur.

Pe dinafară, schimbările nu erau atât de șocante, dar imediat ce treceai pragul casei nimic nu mai putea să-ți amintească de Josh Bain, ceea ce era deosebit de încurajator pentru Clodie.

Imediat ce ajunseră în apartamentul lui Ben – compus din fostul dormitor al lui Clodie, o bucătărie minuscule amenajată în camera din stânga a palierului și o baie în partea din dreapta – Will începu să caute cu grijă printre dosarele de pe masa de lângă fereastră.

– Uite-l, spuse el, după un timp, gășind ce-i ceruse Ben.

Clodie se uită cu atenție în jur.

– E interesant ce a făcut Ben, aici.

– Da, dar nu prea va sta pe-aici. Voi lucra eu aici iar când va veni Jane, dacă nu vom găsi o casă până atunci, vom locui

provizoriu în acest apartament.

Clodie nu spuse nimic, dar fu dintr-o dată extrem de tristă. Vroia ca Ben să locuiască în această casă, nu altcineva.

– Lui Ben îi place să locuiască mai mult la hotel, nu-i așa? Poate e timpul să aibă un loc al lui.

– Crezi? Nu e genul lui. Nu va locui aici, cu siguranță. Nu-i place să locuiască într-un astfel de spațiu, atât de mare.

După câteva minute, sună telefonul și Will se grăbi să răspundă.

– Ben, probabil, spuse el și ridică receptorul.

Era însă o femeie, din câte putu Clodie desluși.

– Domnul Candell nu e aici, dar puteți să-i lăsați un mesaj, spuse Will.

Nu dădu niciun fel de alte informații cu privire la Ben și după ce închise, scoase telefonul din priză.

– N-am niciun chef de telefoane, aici, comentă el.

– Cine a fost? întrebă Clodie, curioasă.

– N-a spus cine e.

– O fată?

– Da.

Clodie zâmbi și cuplă din nou telefonul. Bineînțeles că erau multe fete care îl caută și ar fi o nebună dacă ar crede altfel.

Nu trecură cinci minute și telefonul sună din nou.

De astă dată, ridică ea receptorul.

Era Ben, și fu de-ajuns să-l audă spunând un „alo”, pentru

ca toată ziua ei să se-nsenineze.

Îi spuse că fusese căutat de o domnișoară care nu binevoise să se prezinte.

– Ah, îmi pare rău, răspunse Ben, parcă cerându-și iertare în numele fetei. Voi fi acolo și eu într-o oră, iar diseară aş vrea să ieşim împreună. Poți să iei cina cu mine, la ora nouă? Dacă e prea târziu, putem să mergem doar să bem ceva, într-un loc liniștit.

– Nu e târziu. Voi sta aici, până atunci. Se poate?

– Ne întoarcem la Stag's Head, interveni Will.

Ah, se gândi Clodie, probabil se teme că va suna din nou fata aceea și voi cere informații despre ea.

– Mă vei găsi la Stag's Head, îi spuse ea lui Ben. Will vrea să plecăm, acum, de-aici.

Will fusese foarte vorbăreț toată ziua și-i povesti o mulțime de lucruri despre logodnica lui.

Când sosi Ben, erau așezați la o masă din restaurantul hotelului, savurând tacticos câte un martini.

Încăperea era destul de aglomerată la acea oră și Clodie fu sigură că Ben nu va vrea să rămână.

Se ridică, mulțumindu-i lui Will pentru companie, și alergă spre Ben. Tânărul o urmă însă și schimbă câteva cuvinte cu Ben, după care plecă.

Când se văzu în curte, Clodie respiră adânc aerul curat și-i spuse lui Ben, surâzând ironic-amuzată:

– Aproape că adormisem. Will mi-a vorbit tot timpul doar

despre logodnica lui.

– Da, nu prea are prilejul să prindă aici pe nimeni care să stea să-l asculte, spuse el râzând.

– E o seară frumoasă, schimbă Clodie subiectul, privind cerul înstelat.

– Da. Ce zici de-o plimbare?

– Mi-ar plăcea.

Porniră spre strada principală. Orașul era acum complet luminat și oamenii se opreau curioși în fața vitrinelor noilor magazine. Urmând exemplul lui Ben, chiar și vechile magazine își aranjaseră vitrinele și le lăsasera peste noapte luminate, astfel că orașul începea să se schimbe încet, încet, sub imperiul concurenței.

Se îndreptară apoi spre deal.

– Cu ce ești încălțată? Ah, e în regulă, spuse el, uitându-se lung la pantofii negri, de piele, cu tocul jos, pe care Clodie îi purta în acel moment. Putem urca puțin pe deal, adăugă el și Clodie încuviință. Când am plecat de aici, cu șase ani în urmă, Josh Bain era regele acestor ținuturi, comentă el cu un surâs ușor, privind în depărtare.

– Da. Și nu era decât un ipocrit. Era atât de indolent și de egoist sub toată masca aia a lui de bunăvoință. Îi urăsc pe toți cei cu care a avut vreo legătură. Mai puțin pe tine, preciză ea, râzând.

Ben trecu în fața ei, postându-se pe ambele picioare și prinzând-o ferm de umeri:

– Eu n-aveam nimic în comun cu Josh, Clodie.

– Da, sunt sigură, răspunse ea.

Ben era infinit mai puternic și mai periculos, se gândi Clodie.

– Da, ai avut dreptate, continuă el râzând. Josh Bain a fost doar un ipocrit bătrân și nebun. M-aș fi strâns de gât dacă aș fi putut fi comparat cu el.

– Nu cred că e posibilă o asemenea comparație, spuse Clodie cu sinceritate.

Ben o strânse atunci în brațe și-și lipi buzele de ale ei. Doar o fracțiune de secundă, dar fu de-ajuns pentru ca tot trupul ei să înceapă să freamăte. Era un alt moment pe care-l va păstra în inima ei până la sfârșitul vieții, își spuse ea.

Continuară să urce.

– Când ai fost în Hasdale, cu ani în urmă, minele erau deja închise?

– Da.

– Ai fost vreodată într-o mină? întrebă Clodie. Aducându-și aminte că ea fusese, mai demult, pe vremea când era mică.

– Da, am lucrat o vreme în mină, iar tatăl meu a murit într-una din ele.

– Ah, îmi pare foarte rău, spuse Clodie. Vorbește-mi despre asta, adăugă ea, dar imediat simți că tonul ei semăna mai degrabă cu o curiozitate morbidă decât cu un interes real, deși vroia cu adevărat să știe totul despre viața lui Ben,

nu doar despre perioada lui de succes.

– Poate altă dată, răspunse el și Clodie nu mai insistă. Nu era, desigur, ușor să vorbești despre un astfel de fapt, își spuse ea și continuă să urce alături de el.

– Cred că Will n-a vrut să mă lase singură în apartamentul tău, spuse brusc Clodie.

– De ce?

– Pentru că se temea, probabil, că va suna din nou fata aceea și eu îi voi cere informații despre ea.

– Nu sună foarte plauzibil, răspunse Ben, râzând.

– Cine crezi că era? întrebă ea, deși își promisese să nu pună niciun fel de întrebări cu privire la acest fapt.

– Nu ți-a spus Will că nu s-a prezentat?

– Iartă-mă, nu era cazul să-ntreb. Nu e problema mea, bineînțeles.

– Cred că era Maggie Kerrin.

– Ah, tot orașul e curios s-o vadă, răspunse Clodie.

Maggie era un fotomodel de modă și apărea pe copertile celor mai mari reviste.

– E o bună prietenă a mea, comentă Ben.

– O iubești? Nu se putu ea stăpâni să nu întrebe.

– Nu, răspunse el, sec.

– Nimeni n-ar putea să te condamne dacă ai fi îndrăgostit de ea. E absolut fantastică, nu-i așa?

– Da, e absolut fantastică, râse Ben. Vrei să-i cer un autograf pentru tine?

Chemând-o pe Maggie pentru lansarea oficială a afacerii lui în Hasdale, Ben se gândise, desigur, tot la reușita planurilor lui, pentru că prezența ei acolo va strânge multă lume la festivitatea de deschidere. Vor veni cu toții ca albinele la miere, își spuse Clodie.

Luni fusese cea mai extraordinară zi din viața orașului.

Povestea stârnea interesul tuturor: băiatul sărac, ajuns în scurt timp unul dintre cei mai bogați oameni din zonă, se întoarce aici după șase ani, să pună orașul pe picioare. Tânărul om de afaceri a fost văzut în aceste zile la brațul unei manechine faimoase, în cele mai selecte restaurante din localitățile vecine.

Lumea se îmbulzea să-i vadă pe Ben și pe Maggie, dar și magazinele pe care le deschisese.

Hasdale trăia din nou.

După-amiază, Ben dădu o recepție la Stag's Head, pentru presă și pentru personalitățile locale.

Joy și Oliver fuseseră invitați și ei, bineînțeles. Oliver nu putu să onoreze invitația, dar Joy veni și le aduse cu ea pe toate fetele și femeile pe care le cunoștea.

Spre seară, petrecerea se termină și toți invitații plecară, în frunte cu Ben, care se apropie înainte de Clodie pentru a-i spune că se vor revedea vineri noaptea.

– Sper să nu ajung foarte târziu.

– Da, răspunse Clodie, care era în acel moment într-un cerc format din Joy și toate prietenele lor.

În drum spre familia Slater, Clodie se abătu pe la „Santinela”, pentru a se interesa ce aveau în vedere pentru ediția de a doua zi.

Jim Slater era în biroul lui, analizând fotografiile care se făcuseră în acea zi.

– Sunt bune, nu-i așa? întrebă Clodie, după ce aruncă o privire.

– De primă clasă, răspunse Jim, cu satisfacție. Într-adevăr, de primă clasă.

Maggie Kerrin arăta încântător, din toate unghiurile. Era de înțeles că fotografiile o solicitau atât de mult.

Clodie luă una dintre fotografiile făcute în prim-plan și o analiză cu atenție.

– De cine îți amintește? o întrebă Jim.

– Nu știu, răspunse Clodie, continuând să se uite la poză.

Jim luă fotografia și o puse pe birou.

Apoi se uită lung la Clodie, ca cineva care tocmai luase o decizie și spuse foarte hotărât:

– De Joy. Și-acum, spune-mi, te rog, dacă îți dai seama de ce a părăsit Candell slujba de aici.

– El... Păi... A cumpărat...

– A fost dat afară! Vrei să știi de ce?

Clodie amuți.

Dacă ar fi putut scoate vreun sunet, ar fi strigat din rășputeri: Nu!...

Se uita la ea cu compasiune, cu o expresie care o făcea să

înțeleagă faptul că nu era deloc fericit că trebuia să-i spună ce avea de spus:

– Tatăl tău l-a dat afară pentru că se ținea de capul lui Joy.
Încercase s-o seducă.

Capitolul 7

- Nu te cred, răspunse Clodie, dar vocea ei sună spart.
  - Asta a fost, răspunse Jim.
  - Spune-mi mai multe.
  - Doar atât știu. Într-o zi, Candell pur și simplu n-a mai venit și Josh mi-a spus că l-a dat afară și de ce.
  - Doar atât?
  - Mi-a cerut să nu mai spun nimănui.
  - Înțeleg. Ceea ce vrei să-mi spui, e că nu sunt prima femeie din viața lui. Știam asta, zâmbi ea.
- Dar Jim nu zâmbi.
- Ceea ce vroiam să-ți spun, e că nu trebuie să cazi în brațele acestui om, la prima chemare.
  - Știam.
  - Sper. Asta vroiam să te atenționez, explică el, după care

trecu în spatele biroului și-l chemă pe Scotty, pentru ca ea să înțeleagă că era ocupat.

Clodie salută pe toată lumea și ieși.

Trecu pe lângă magazinul la care lucra Beck și-i făcu acesteia cu mâna.

Mai întâi se gândise să se ducă direct la familia Slater și s-o ajute pe Trish să pregătească cina. După asta, însă, se răzgândi și se duse la Heath Hill.

S-ar putea muta chiar în săptămâna asta, se gândi ea. În mod sigur își va putea face puțin timp să ducă acolo câteva piese esențiale de mobilier.

Răsuci cheia în broască și intră în sufragerie. Era foarte curat și primitiv, acum.

Pereții fuseseră zugrăviți într-un roz-deschis și nu mai era niciun pic de miros neplăcut.

Nimic nu se putea compara cu senzația de siguranță pe care ți-o dădea propria ta casă. Închideai ușa în urma ta și toate durerile rămâneau afară.

Privi în jur cu satisfacție, dar începu să tremure, încet, încet, deși în casă nu mai era atât de frig.

Se simțea rănită de moarte.

Nu-i arătase asta lui Jim, dar în sinea ei suferise îngrozitor de mult, când îi spusese tot ceea ce îi spusese.

Dacă cineva i-ar fi spus că Ben are o legătură cu Maggie sau cu o sută de alte femei, ar fi fost geloasă, dar n-ar fi suferit atât de mult, pentru că era ceva pentru care se

pregătise.

În mod sigur, nu fusese nimic între el și Joy, pentru că sora sa n-ar fi avut niciodată o legătură cu un șofer pe furgonetă, era sigură de asta. Dar Ben avusese pentru ea niște sentimente, asta îi era foarte clar.

Nici Joy, nici Josh și nici Ben nu-i pomeniseră nimic despre această întâmplare.

Clodie se plimbă puțin prin casă, îngândurată. Ar fi vrut să stea acolo pentru totdeauna și să nu mai deschidă ușa pentru nimeni, dar nu putea.

De fapt, ce tragedie atât de mare era?

Vinerea viitoare îl va vedea, vor mânca împreună, vor râde și vor face planuri.

Închise așadar casa și porni spre familia Slater. Trish probabil se îngrijora, văzând că nu mai apare.

O găsi în bucătărie, împreună cu gemenii, desfăcând o cutie mare, albă, primită de la Ben în timpul petrecerii.

Gemenii așteptau cu sufletul la gură.

– Mai bine așteptăm să vină și mama, spuse Trish.

Cei doi băieți o priviră nemulțumiți și se retraseră, iar Clodie se duse și ea în sufragerie.

Beck se întoarse destul de târziu, fericită de prima sa jumătate de zi la magazin.

De cum deschise ușa de la intrare, cei doi prichindei săriră pe ea:

– Mamă, de ce nu ne lasă să vedem ce e în cutie pentru

noi? întrebă Andrew.

– Ce cutie? întrebă Beck.

Trish încercă să-i explice totul și Beck răspunse, surâzătoare:

– E pentru ei, atunci, acest cadou.

– Da, cred că e o tonă de prăjituri acolo și ar fi fost în stare să le mănânce pe toate, răspunse Trish, îmbufnată.

– Ia să vedem ce e, spuse Beck râzând.

Trish deschise ușa de la bucătărie, iar Beck începu să dezlege panglicile cutiei.

Înăuntru nu era nimic alceva decât o mulțime de diverse prăjituri.

Gemenii săriră într-un picior de veselie și-i cerură mamei lor să-i lase să-și aducă și prietenii să mănânce.

– Foarte bine răspunse Beck, dar puneți un platou deoparte pentru tata, știți că-i plac prăjiturile cu căpșuni.

În timp ce băieții alergară să-și cheme prietenii din vecini, Beck, Clodie și Trish încărcară masa din sufragerie cu sandvișuri, fel de fel de gustări și, bineînțeles, cu prăjiturile primite de la Ben.

Copiii tăbărâra pe ele de cum intrară în casă, iar cele trei se retraseră să discute liniștite, în bucătărie.

Trish și Clodie băură doar câte un ceai, dar apetitul lui Beck după prima sa zi de lucru fu evident mult mai mare.

După ce își băură ceaiul, Trish și Clodie începură să deretice prin bucătărie, iar Beck se duse în camera ei să-și

pregătească cele necesare pentru a doua ei zi de serviciu.

– Cum te-ai simțit văzându-l pe Ben cu Maggie? întrebă brusc Trish.

– Cum puteam să mă simt?

– Păi toată lumea vorbește că ea și cu Ben...

– Sunt doar prieteni, așa mi-a spus Ben.

– Și tu crezi tot ce-ți spune el?

– De ce nu? Nu m-a mințit niciodată.

Doar dacă nu consideri minciună o omisiune, se gândi ea.

– Tot ce știu, e că eu n-aș putea intra într-o astfel de competiție, spuse Trish. Nu cu Maggie Kerrin.

Nici eu, își spuse Clodie.

– Crezi că Maggie seamănă cu Joy? întrebă Clodie.

– Mmm... Nu știu ce să spun... Poate puțin la gură și la păr... De ce? Vrea și Joy să intre în lumea modei?

Clodie râse cu poftă:

– Nu, doar că cineva mi-a spus că Joy seamănă foarte mult cu Maggie.

– Să fiu cinstită, mie nu mi se pare.

După ce copiii plecaseră și curățiseră toată sufrageria, Trish și Clodie se așezară liniștite în fotoliu, una în fața celeilalte.

– Îmi vor lipsi toate astea, spuse brusc Clodie.

– Ce anume?

– Toată atmosfera din familia voastră. Mă voi muta curând în casa mea. O să duc niște mobilă acolo și...

– Dar dacă te vei simți singură poți veni oricând aici, o întrerupse Trish.

– Mulțumesc.

După ce Beck se întoarse la ele, Clodie îi spuse, prinzând-o ușor de braț:

– Măine îmi voi cumpăra niște mobilă. Păcat că nu ești liberă să mă ajuti s-o aleg.

– Pot să te ajut miercuri. Nu mai poți să aștepti?

– Miercuri vor fi toate magazinele închise și nu voi putea cumpăra nimic, răspunse Clodie.

Noua față a orașului a atras după sine o comisie specială de analiză a situației, care urmează să vină miercuri. Astfel, totul va fi închis, în acea zi.

În plus, munca ei la Ben se încheiase, astfel că se va putea ocupa de casă în aceste zile. Putea să-și ia altă slujbă, dar prefera să nu se angajeze deocamdată, pentru a-și amenaja în liniște casa.

– Mai vrei scaunele alea? întrebă Beck.

Clodie îi răspunse că da, așa că le încărcară în furgoneta familiei, împreună cu alte câteva obiecte de uz casnic, dăruite de Beck.

Între timp, se întorsese și Jim acasă, care după ce își privi cu atenție soția, spuse nemulțumit:

– Trish mi-a spus la telefon că ești foarte mulțumită și bucuroasă de tot ceea ce ai făcut azi.

– Chiar sunt.

– Dar arăți obosită.

– E doar o impresie, răspunse Beck, pe care noua sa ocupație o entuziasma de-a dreptul.

Jim se întoarse către Clodie. Îi părea probabil foarte rău că-i spusese de dimineață toate acele lucruri.

– Mâine treci pe la redacție? Cred că ți-ai terminat munca de secretară pentru Ben.

– Da, răspunse Clodie. Mâine vreau să-mi cumpăr mobilă.

– Te întorci la „Santinela?”

– Oh, da, vreau foarte mult vechea mea slujbă.

– Excelent, răspunse Jim. Întotdeauna am spus că ai fost cel mai bun reporter pe care l-a avut vreodată ziarul ăsta.

– Mă flatezi, surâse Clodie și se îndreptă spre camera ei.

În timp ce urcă scările se gândi din nou la cele spuse de Jim, dar încercă să alunge imediat toate resentimentele.

Nimănui n-are de ce să-i fie milă de mine, își spuse ea, amintindu-și tonul plin de compasiune al lui Jim.

Abia își puse capul pe pernă când ușa se întredeschise ușor și Beck intră în cameră, șoptindu-i:

– Bea ăsta.

Clodie își ridică puțin capul și întrebă:

– Ce e?

– Rom cu lapte cald.

– Oh, Beck, nu-mi place romul.

– Dar e delicios și foarte relaxant. Am pus zahăr și scortişoară.

– Mulțumesc, dar cine ți-a spus că am nevoie să mă relaxez?

Beck așteptă ca tânăra să golească paharul, după care îi răspunse tot cu o întrebare:

– Nu avem cu toții nevoie de asta? zâmbi ea și se retrase, închizând ușa în urma ei.

Delicios sau nu, romul își făcu efectul și Clodie adormi imediat.

***

A doua zi dimineată se trezi devreme.

În casă nu se trezise încă nimeni, probabil nici pe stradă.

Crezuse că romul lui Beck îi va da o stare de mahmureală după ce se va trezi, dar nu se întâmplă așa.

Mintea îi era cât se poate de limpede. Poate prea limpede, se gândi ea.

Brusc, își aminti că în ziua în care sunase telefonul în apartamentul lui Ben, în timp ce vorbea cu „fata” care, după spusele lui Will, nu se prezentase, acesta se uitase brusc, fără să vrea, spre fotografia de pe biroul lui Ben. Atunci, Clodie nu dăduse importanță acestui fapt, dar acum își dădu seama că în fotografie era Joy și cu ea. Asta însemna că la licitația care avusese loc, Ben cumpărase și acea fotografie, probabil

pretextând că-l interesează rama de argint a tabloului, care, într-adevăr, era deosebit de frumoasă.

Aceste gânduri o tulburară atât de mult, încât ar fi vrut să iasă să facă o plimbare, dar dacă ieșea la acea oră, familia Slater s-ar fi putut întreba ce se întâmplase cu ea. Cu excepția lui Jim, desigur, care-i putea bănuî durerea, după ceea ce îi spusese. Oricum, ar fi fost rău să iasă, așadar.

Așteptă deci până la ora șapte când se îmbracă, își făcu un ceai și plecă la birou.

Will părea extrem de ocupat și abia dacă o salută.

– Acum că s-au pus toate pe picioare, aici, și ți-au venit ajutoare, nu mai ai nevoie de mine, nu-i așa? surâse Clodie.

– Cred că tu nu mai ești interesată să lucrezi pentru noi, din câte bănuiesc eu, răspunse el.

– Într-adevăr. Jim Slater vrea să-mi reiau munca la ziar și trebuie să recunosc că jurnalismul mă interesează mai mult.

– Când vei începe lucrul acolo?

– Astăzi aș vrea să-mi cumpăr niște mobilă pentru noua mea casă, dacă n-ai nevoie de mine... Mă voi muta săptămâna aceasta și pe urmă... Voi vedea...

– E-n regulă, răspunse Will. Ce zici, vei aranja pentru noi ceva publicitate gratuită în „Santinela?”

– Nu, Jim n-ar fi de acord, dar prețurile sunt rezonabile.

– Vezi dacă poți aranja, totuși, am făcut și noi ceva pentru Hasdale, nu-i așa?

– Da, e adevărat. Voi vedea ce pot face.

Pe masa lui Will era un ziar cu fotografia lui Maggie pe prima pagină. Într-adevăr, nu semăna deloc cu Joy. Poate doar părul...

– Will, spuse ea brusc, aş vrea să te întreb ceva.

– Da? spuse el distrat.

Clodie nu şi-ar fi putut imagina înainte că poate fi un tip atât de nepăsător.

– Când am fost în apartamentul lui Ben – Joy a fost cea care l-a căutat?

– Nu ştiu, răspunse el. Nu s-a prezentat. De ce?

– Mă întrebam...

În sinea ei, Clodie îşi spuse imediat: n-ai fi putut fi un bun actor niciodată, Will...

A fost Joy şi ţi-ai dat seama imediat de asta, chiar dacă nu s-a prezentat, îşi spuse ea.

Nerăbdătoare să se așeze la casa ei, domnișoara Bain se grăbi spre magazinul de mobilă.

Pentru că alte vreo cinci femei înainte doar întrebaseră şi nu cumpăraseră nimic, vânzătorul o primi foarte acru, dar îşi schimbă imediat atitudinea când se convinse că era interesată, într-adevăr, să aleagă ceva chiar atunci şi sfârşi prin a deveni extrem de amabil. O ajută să încarce mobilierul în furgonetă şi o salută din uşa magazinului până când nu se mai văzu.

Clodie spera din toată inima ca mobila aleasă să fie şi pe gustul lui Ben. Ținea foarte mult la asta.

Prânzi în oraș, apoi își cumpără o bluză ciclamen, pentru că simțea nevoia să poarte ceva vesel.

Nu vroia să fie în viață una dintre acele persoane care pierd mereu, așa că n-avea de gând să-l piardă pe Ben.

Va vorbi cu Joy înainte ca acesta să se-ntoarcă în Hasdale. Trebuia să știe cum au stat lucrurile.

Clodie ajunse la fermă aproape de ora ceaiului, și Lucy îi deschise imediat.

– Cine e? o întreabă Joy, din sufragerie.

– Clodie! răspunse aceasta.

– Ce surpriză, spuse Joy, venind în hol. De ce n-ai sunat înainte? Puteam fi plecată.

Nu sunase, pentru că atunci când o anunța că vine, era întotdeauna cu cineva. Putea fi o simplă coincidență, desigur, dar Clodie începuse să-și suspecteze sora.

– Oliver e acasă?

– Cu el vrei să vorbești? întreabă Joy.

– Nu. Cu tine vreau să vorbesc.

– Foarte bine, intră. Ai nimerit tocmai bine. Nu-mi place să-mi iau ceaiul singură. Trebuie să guști și niște biscuiți făcuți de Lucy. Sunt absolut delicioși.

Masa era deja întinsă în sufragerie și Joy își invită sora să se așeze, după care îi turnă ceaiul în ceașcă.

– A fost extraordinar, ieri, nu-i așa? Ai văzut ziarele? întreabă Joy.

– Te referi la Maggie Kerrin?

- Da.
- De ce nu mi-ai spus niciodată de ce a plecat Ben din Hasdale? abordă Clodie brusc subiectul pentru care venise.
- Ce? întrebă Joy, cu privirea cuiva care tocmai a fost trezit dintr-un vis.
- Pentru că tu ai fost cauza, nu-i așa?
- Cine ți-a spus?
- Jim Slater. Tata i-a spus totul după ce l-a dat pe Ben afară.
- Oh, încep Joy să râdă nervos. Atât de mult interes pentru un secret atât de mic...
- Nu e amuzant și nu e doar un joc, așa cum îți închipui tu, răspunse Clodie.
- Joy deveni imediat extrem de gravă:
- Da, știu că nu e un joc.
- S-a întâmplat de mult, e adevărat, dar cred că trebuia să-mi spui.
- Ben nu ți-a spus, nu-i așa? Nu sunt o proastă, Clodie. Știu că-l pot avea foarte ușor. Oliver însă mă vrea doar pe mine și dacă-i cer luna de pe cer mi-o aduce. Dacă l-aș părăsi pentru Ben – ce va fi cu mine peste zece ani?
- Sper că nu ți-ai ieșit cu totul din minți, spuse Clodie. Deși nu ești capabilă să gândești decât ca un mercenar.
- Clodie nu știa încă ce anume o făcuse pe Joy să-l părăsească atunci pe Ben... Altruismul sau egoismul?
- Oliver te iubește și are încredere completă în tine,

adăugă Clodie.

— Știi asta, replică Joy. Dar n-am știut niciodată că tata l-a dat afară pe Ben și nici nu mi-aș fi închipuit că pentru asta.

— Nu?

— Nu, răspunse Joy, foarte serioasă. Am știut atunci că Ben e atras de mine, dar nu i-aș fi cerut tatălui meu să-l dea afară, doar pentru atât. Dar acum mă flatează faptul că i-am plăcut, poți înțelege asta, nu-i așa?

— Lasă-l în pace, ai înțeles?

— Oh, Clodie, oftă Joy. Hai să facem un târg: nu mai vorbim niciodată despre Ben Candell. Haide bea o ceașcă de ceai, ia un biscuit și să uităm de el.

Clodie se supuse și vorbiră despre casa ei, despre mobila pe care o cumpărase.

— Ah, mi-ar plăcea și mie să mă ocup de astfel de lucruri. Pur și simplu am nevoie de o schimbare.

Când se întoarse Oliver, Joy îi spuse, entuziasmată:

— Clodie a cumpărat mobilă, toată ziua. Ce zici de asta?

— Da, mă mut în noua mea casă, săptămâna asta.

— Cumpărăm și noi mobilă nouă pentru sufragerie? întrebă Joy, privind în jur, la mobila în stil danez care umplea încăperea.

— Dacă tu crezi că...

— Dacă mă gândesc mai bine, totuși, spuse ea, repede, cred că asta e bună, încă.

— Da, este, răspunse Oliver.

Capitolul 8

Joi dimineată, Clodie avea deja toată mobila pe care și-o dorise și casa devenise foarte primitoare.

Cu Beck alături, aranjarea tuturor lucrurilor fu nu numai plăcută dar și extrem de amuzantă, astfel că, venind de la școală direct la ea, Trish auzi râsetele lor încă din stradă.

– Ah, spuse ea, imediat ce intră înăuntru... Ce casă frumoasă!... E dulce, adăugă ea.

– Nu-i așa? întrebă Clodie.

După ce rămase singură, tânăra domnișoară Bain luă o carte din sufragerie și urcă în dormitorul ei. Ar fi vrut să aibă cu ea pe cineva foarte special.

Poate mâine seară, se gândi ea, începând să citească.

Foarte curând, însă, adormi.

Urmă o săptămână în care toată lumea din Hasdale fu

foarte ocupată.

Noile magazine începură să aibă tot mai mulți clienți și, în general domnea o atmosferă ferventă în care se puteau citi primele semne ale prosperității.

Salonul de ceai de la Pedlar's Pack era din nou plin, iar faima lui era încă și mai mare decât în cele mai glorioase perioade de dinainte.

De la fereastra dormitorului noii sale case, Clodie vedea cu uimire forfota din curtea vechii proprietăți a lui Josh.

Garjul se deschisese cu foarte mult succes, iar acum o serie întreagă de camioane veneau și plecau zilnic.

Vineri dimineata, avu câțiva vizitatori la casa ei de pe moviliță și toți fură extrem de încântați de modul cum o aranjase.

– Totuși, nu-i prea mică? întrebă cineva.

– Așa îmi place mie, explică ea. Ca un cuib în care pot să-mi trag sufletul. Nu vroiam mai mult.

După-amiază trecu pe la „Santinela” , unde, în biroul redacției, avea deja rezervată o măsuță.

– Ai o mașină de scris, nu-i așa? o întrebă Scotty.

– Da.

– Dacă eram în locul tău, o luam deja cu mine. Cea de aici nu-i bună de nimic.

– Da, o voi aduce.

Ar fi vrut să-și înceapă treaba chiar de azi, dar trebuia să meargă la apartamentul lui Ben. Diseară va sosi.

În drum spre garaj, cumpără o mulțime de lucruri, pentru cina cu Ben. Se gândise să mănânce fiecare din ei câte un biftec, așa încât se abātu puțin din drum și cumpără o caserolă cu acest produs. Astfel, în momentul în care intră pe poarta vechii sale case, avea coșul plin cu toate cele necesare pentru o masă absolut copioasă.

În curte erau parcate două camioane și câteva mașini, iar un alt camion tocmai trăsese la stația de benzină.

Înăuntru, toate transformările care avuseseră loc o izbiră și mai mult.

Telefonul suna într-una și activitatea era în toi.

Înainte de a urca în apartamentul lui Ben, se hotărî să intre puțin în biroul lui Will, pentru a vedea ce mai face.

Bătu de câteva ori în ușă și acesta îi răspunse mormăind preocupat:

– Intră.

Masa lui de lucru era acoperită de dosare, iar la măsuta la care lucrase ea înainte, era acum o altă femeie.

– Bună, unde mi-ai umblat toată săptămâna? întrebă Will imediat ce o văzu intrând.

– Ah, câte ați realizat, în doar o săptămână, spuse ea, privind uimită în jur. Unde vreți să ajungeți?

– Da, ne mișcăm repede, când începem să ne mișcăm. Apropo. Ea e domnișoara Tierney. Domnișoară Tierney, ea e domnișoara Bain.

Domnișoara Tierney, care era prinsă într-o conversație

telefonică, îi zâmbi scurt, continuându-și discuția.

– Bună, murmură Clodie, după care îl anunță pe Will că se duce în apartamentul lui Ben. Vine în noaptea asta, presupun, nu-i așa? întrebă Clodie, ținându-și respirația până primi răspunsul.

– Da. Vine. Am vorbit ieri la telefon.

– Bun, spuse Clodie, respirând ușurată.

– Atunci, ne mai vedem. Ai putea, însă, să ne faci câte o cafea?

– Bineînțeles, răspunse Clodie surâzând, amuzată de situație.

– Cred că găsești tot ce trebuie la cantină, pentru asta.

– Mă descurc eu. Cafeaua e o prioritate, continuă ea, în timp ce noua secretară își plimba ochii pe tavan, absorbită de conversație.

Fusese o după-amiază frumoasă.

Făcu cele două cafele și le duse în biroul lui Will, după care urcă în apartamentul lui Ben și prepară biftecurele.

Dacă cina ar fi fost anunțată pentru ora opt, ca de obicei, ar fi fost fericită să vadă ce bine se încadrase în timp. Cocheta bucătărioară din apartamentul lui Ben era plină ochi cu fel de fel de mâncăruri și gustărele. Clodie se simțea extrem de mândră de biftecul à la béarnaise, pe care-l încercă pentru prima dată, dar arăta nemaipomenit de bine, până în cele mai mici detalii. Pregătise, de asemenea, două platouri cu șuncă, morcovi și carne la grătar, care, era sigură, mergeau foarte

bine cu brandyul și cu vinul roșu de la gheață.

Ar fi vrut să meargă acasă să se odihnească puțin, dar se temea ca nu cumva Ben să vină în lipsa ei.

Găsi un radio și se așeză într-un fotoliu, căutând puțină muzică.

Așeză apoi masa lângă fereastră, deși nu prea erau multe de văzut de acolo. Multă acțiune, dar puțină verdeată.

De fapt, se uita după mașina lui Ben, pentru că era o oră rezonabilă pentru a ajunge.

Plecaser tot personalul, de mult, iar Will veni să-și ia și el la revedere.

– Mmm... Ce miros plăcut, spuse el.

– Da. Sper să fie și gustul pe măsură. N-am mai gătit niciodată așa ceva.

– Succes, atunci, și anunță-l pe Ben că voi fi aici mâine dimineață la ora nouă. Dacă are nevoie de mine, mă găsește la Stag's Head.

– Mai e ceva pe-aici?

– Portarul.

– Aveți și portar?

– Tu ce credeai?

– Nu-mi imaginam niciodată că voi vedea un portar aici.

– E vreo problemă, asta, pentru tine?

– Nu. Mă gândeam doar ce schimbare extraordinară.

Will îi spuse noapte bună, dar când fu în ușă, Clodie făcu greșeala să-l întrebe:

– Ce mai face Jane?

Atunci, tânărul se întoarse și-i citi scrisoarea pe care o primise miercuri de la ea.

Apoi o întreabă despre noua ei casă, despre cât o costase mobila și-i vorbi despre stilul de mobilier pe care-l preferă Jane.

În acel moment, Ben deschise ușa.

Dacă nu l-ar fi întrebat nimic pe Will, i-ar fi văzut mașina, ar fi coborât să-l întâmpune și totul ar fi fost minunat.

Fir-ai tu să fii, Will, își spuse Clodie.

Cei doi bărbați schimbă câteva replici împreună, despre cum decursese călătoria, dacă Ben mai avea nevoie de el acum și dacă e bine să sosească la ora nouă mâine.

– Da, ne vedem dimineață, spuse Ben, fără chef, după care Will plecă în sfârșit.

– Bine-ai venit, spuse Clodie. A fost totul în regulă?

– Putea fi mai bine, spuse el, uitându-se o clipă la ea, după care prin toată camera.

Își opri o clipă ochii pe fotografia cu Joy. Poate și-ar fi dorit ca ea să fie acum, aici.

– Vrei ceva de băut? spuse Clodie, repede.

– De ce nu? răspunse Ben și se îndreptă spre biroul pe care era fotografia. Tu ce-ai mai făcut?

– Nimic special, replică ea, aducând brandyul și vinul.

Ben își luă, însă, dintr-un dulăpior, whisky.

– Ce vești mai ai? întreabă el în timp ce sorbi ușor din

pahar.

– Am avut cea mai importantă perioadă din viața mea, dacă te interesează, surâse ea, așezându-se pe un scaun din fața lui.

– I-auzi!

– Am început să lucrez pentru „Santinela”.

– Da, mi-a spus Will.

– Ți-a spus și că m-am mutat în casa mea?

– Da.

– Da, o reușită foarte mare. Ce-ar fi să mâncăm?

– O idee foarte bună, răspunse el și o urmă în bucătărie.

– Tu ce vești ai?

– Ah, doar afaceri.

– Și cum merg?

– Înfloresc.

– Îmi imaginam. Ai pierdut vreodată?

– Nu prea... În această direcție...

Și... în altă direcție, se gândi Clodie a trebuit să aștepti șase ani ca să ai ceea ce ai vrut?

Cina fu foarte reușită și tânăra îi mulțumi în gând autorului cărții de bucate pe care o folosisese.

Ben declară, satisfăcut:

– Minunat. Cum se numește mâncarea asta? Clodie exultă.

După masă se duseră în camera de lângă birou și își băură vinul, așezați pe divan.

– Sper că nu mi se va urca la cap, spuse Clodie râzând,

privind lung licoarea din pahar.

Ben își fixă ochii pe fața ei...

– De ce nu? Eu chiar aș vrea...

Pe urmă, Clodie închise ușor ochii și-și lăsă capul pe spate.

După câteva clipe, simți mâna lui așezându-se pe brațul ei...

– Ce s-a întâmplat? Întrebă Ben, aproape șoptit.

– De ce mă întrebi?

Clodie încercă să zâmbească și să spună că nu se întâmplase nimic.

Nu reuși, însă, și adăugă încet:

– Îți amintești legenda despre Stag's Head?

– Da.

– În întregime?

– Da.

– Crezi că băiatul de la grajdurile de acolo se va întoarce și el?

Ben înțelese imediat unde dorise Clodie să ajungă.

– Cine ți-a spus?

– Jim Slater mi-a spus că ai fost concediat din cauza lui Joy.

– Jim Slater are o memorie foarte bună.

– Așa ceva nu cred că se uită prea ușor. Spune-mi ce s-a întâmplat. Te rog.

– Cum ți-a spus și Jim, cu șase ani în urmă am avut o

discuție cu Josh, pentru că mă țineam după Joy, zâmbi el amuzat, sorbind din nou din pahar.

Clodie îl privi lung.

Se părea că această amintire nu-l afecta prea mult, dacă putea să zâmbească așa.

– Am uitat totul după zece secunde de când am ieșit din biroul lui Josh, continuă el.

Ca toți bărbații care o întâlniseră pe Joy, Ben fusese și el îndrăgostit de ea.

– Josh mi-a făcut un mare bine atunci, dându-mă afară. Să bem în amintirea lui, spuse el și ridică paharul, privind puțin încruntat undeva în fața lui.

De fapt nu se întâmplase nimic grav, își spuse ea. Ben doar o curtase puțin pe Joy și Josh l-a și dat afară.

Situația părea să-i fi părut și atunci amuzantă.

– E frumos, aici, acum, spuse Clodie, schimbând subiectul.

– Da. Și mie îmi place.

– Și lui Will. Mi-a spus că tu nu prea vei sta pe-aici, pentru că preferi hotelurile, așa că se gândește să stea el când îi va veni logodnica, până își vor găsi o casă.

– Da? Așa a spus? Îmi pare rău că trebuie să-l dezamăgesc, dar mă voi muta permanent aici. Îmi voi stabili aici cartierul general.

Clodie se simți pe un nor de flori în univers... Ben va fi permanent aici... Îl va putea vedea tot timpul!...

Ura!... Pentru Hasdale...

– Ești mulțumit cum merg treburile?

– Da. Foarte. Mă întreb însă dacă se va descurca Beck cu munca pe care i-am dat-o.

– Ah, da, sunt sigură, răspunse Clodie. A preluat raionul de bijuterii și are propria ei metodă de vânzare. Își aduce prietenii și le dă câte o cafea în timp ce le arată ce anume le recomandă, ce s-ar potrivi excelent la ei, cu ochii, cu hainele, cu unghiile...

– Apropo de bijuterii, spuse Ben și scoase o cutie minusculă din buzunarul hainei.

– Nu știu cum să-ți explic ce e, mai bine vezi tu singură.

Clodie luă cutiuța drapată în mătase și o deschise cu grijă.

– Ah, făcu ea, dând cu ochii de lăntișorul de aur, cu o cruce celtică, de piatră, așezat pe un suport de catifea neagră. E extraordinar de frumos.

– Pune-l...

– Cine? Eu?...

– Tu, bineînțeles...

Clodie se ridică, emoționată. Nu mai avusese niciodată o bijuterie atât de scumpă.

Se duse în fața oglinzii și-și puse lăntișorul la gât.

– Cine te va vedea, îți va spune probabil că arăți ca o barbară cu lanțul ăsta, râse Ben.

– Și eu care mă credeam foarte civilizată, răspunse Clodie, surâzând.

– E o gândire superficială, asta.

– Crezi?

– Sunt sigur. Și eu sunt barbar. Nu mai sunt mulți ca noi...

Clodie râse cu poftă:

– Și cum ne recunoaștem?

– Supraviețuim întotdeauna... Și învingem...

Clodie atinse ușor cu degetele crucea cenușie, din piatră șlefuită.

– E o copie după una care a aparținut cuiva, cu mult timp în urmă?

– Da. E o copie după crucea unei prințese. Originalul se află la Muzeul Național din Londra.

Adevărat sau nu, era o poveste frumoasă.

– Mulțumesc, spuse ea, emoționată.

– Eu îți mulțumesc, Clodie.

– Pentru ce? Pentru că am gătit? N-a fost atât de dificil.

Telefonul sună în acel moment și Ben nu-i răspunse.

Clodie putea să jure că era Joy, așa că nu fu deloc surprinsă când îl auzi spunând:

– Joy... Vrei să vorbești cu Clodie?

Joy încuviință și Clodie luă receptorul.

– Clodie? Am fost sigură că ești acolo.

După asta îi spuse că nu va fi acasă sâmbătă, iar duminică va lua prânzul cu Oliver la părinții lui. Așa că o căutase pentru a-i spune toate astea ca să nu se mai întâmple să facă

drumul până acolo și să n-o găsească.

– Nu, nu vroiam să vin la voi în weekend, răspunse Clodie.

– Atunci, e în regulă. Totul e în regulă, nu?

– Da. Ai grijă de tine.

– Și tu, răspunse Joy, și închise telefonul.

– Nu cred că Joy m-a căutat pe mine, spuse Clodie. Niciodată nu m-a mai anunțat unde pleacă și când.

Sunase la Ben pentru a vorbi cu el, asta era sigur pentru ea.

– Joy se plictisește, spuse Clodie. Oliver îi dă absolut totul și ea n-are nicio grijă.

– Da, un mariaj bazat pe încredere, spuse Ben cu cinism.

– Sora mea caută doar divertismentul. Ca și tine, probabil.

– Și tu, cu cine ești?

– Cu amândoi. Nu vreau să sufere niciunul din ei.

Nu vroia să sufere nici ea însăși, dar nu putea să-i spună asta.

– Te rog, nu începe o aventură cu Joy... Ar fi o tragedie pentru Oliver, și chiar și pentru ea, în timp, continuă ea, rugătoare.

Vocea lui Ben sună rece și muștrătoare:

– Oliver nu e un copil. Și dacă n-are grijă să se comporte mai cald cu Joy, cineva i-o va fura într-o zi, chiar dacă doar pentru un timp.

– Vrei să fii tu acela?

– Nu. N-am de gând să mă leg la cap fără să mă doară.

– Bun, spuse Clodie, mulțumită. Sunt fericită să aud asta. Nici nu știi cât de fericită sunt că gândești așa. Vrei să vii, când vei fi liber, într-o zi, să-mi vezi casa?

– Am crezut că nu-mi vei mai propune asta niciodată și se pregăti de plecare.

Clodie era foarte mândră acum de căsuța ei. Ben nu mai fusese aici de pe vremea când totul era încă foarte părăginit.

– Mi-am dorit căldura unui cămin, o atmosferă casnică pur și simplu, comentă Clodie.

– Hai să încercăm asta acum, împreună, propuse Ben.

– Așadar, făcură împreună cafeaua, după care se așezară pe cele două fotolii din fața șemineului, vorbind despre preocupările lor.

Apoi, Ben îi povesti istoria crucii celtice, unde fusese găsit originalul și cum tânăra care purtase această cruce murise arsă de focul care se aprinsese de la piatra din care era făcută aceasta. Arheologii nu descoperiseră însă dacă tânăra femeie fusese fiica sau soția unui rege, sau dacă fusese ea însăși regină.

Clodie ridică puțin crucea de la pieptul ei în lumina flăcărilor din șemineu, gândindu-se la povestea spusă de Ben.

Acesta se uită la ceas, preocupat:

– Cred că e mai bine să plec.

– Da... Poate... Vecinii mei sunt probabil numai ochi și

urechi.

La plecare, Ben o sărută foarte delicat, ca de obicei.

– Sunt fericită că vei sta în Hasdale, spuse Clodie încet.

– Voi mai pleca din când în când, râse el.

– Sper că nu pentru multă vreme, surâse ea și-și luară rămas-bun.

***

A doua zi dimineață, Clodie intră bucuroasă în redacția de la „Santinela”.

Nu vroia să-și înceapă munca, în mod oficial, până luni, dar dorese să se reacomodeze puțin cu locul.

Își aduse mașina de scris și o așază pe măsuța ei de lucru, după care își însoți unul dintre colegi la o petrecere în care fu aleasă ca regină a frumuseții o doamnă de optzeci de ani. Clodie își puse în cap să scrie un articol despre povestea vieții acestei frumuseți locale, care își purta senectutea cu atâta demnitate.

Pe Ben nu-l întâlnise în cursul zilei de sâmbătă, dar duminică se întâlniră devreme și porniră spre poalele muntelui, unde luară prânzul la o fermă. Seara, cinară la un mic hotel de la marginea mării, după care o conduse acasă și Clodie adormi fericită până luni dimineață, când soneria

deșteptătorului îi aduse aminte că era o angajată și că în mai puțin de o oră și jumătate trebuia să fie în redacția de la „Santinela”.

Nu avu nevoie de niciun ajutor, în redacție. Clodie intră imediat în rutină, ceea ce-l făcu pe Jim să exclame:

- Ai rămas la fel de bună ca întotdeauna.
- Atunci trebuie să primesc o funcție mai importantă, spuse ea, surâzând.
- Cred că glumești, râse scurt Jim.

Capitolul 9

Clodie se vedea cu Ben ori de câte ori acesta era liber. Dar nu prea era.

Într-una din zile avu liber de la ziar și rămase acasă să facă puțină ordine.

Tocmai spăla pe jos în bucătărie, când o căută Barbara Ellis.

Deși foarte ocupată, Clodie se bucură la vederea tinerei și o pofti înăuntru să bea împreună o cafea.

– Nu vreau să te deranjez. Doar câteva cuvinte aș vrea să vorbim.

– Da?

– Nu știu cum să încep.

– Hai să stăm jos, îi sugeră Clodie.

Fata își împreună mâinile ca pentru rugăciune și spuse:

– Presupun că știi cum stau lucrurile...
– Despre ce vorbești? Întrebă Clodie, nedumerită.
– Despre sora ta, Joy, și despre Ben.
– Ce anume să știi despre ei? Întrebă Clodie, care simți că se crapă pământul sub ea, dar reuși să-și păstreze calmul.

Odată ce începu, Barbara își găsi ușor cuvintele:

– Toată lumea știe că au o relație. Încă de acum câțiva ani. Oh, el te scoate în oraș, dar doar se folosesc de tine, Clodie... Râd de tine...

– Nu e o atitudine tocmai politicoasă cea pe care o ai față de mine, dar ești oaspetele meu, așa că nu pot să mă comport cum ai merita, de aceea, îți voi da doar un sfat: încearcă să-ți vezi de treburile tale. Eu sunt capabilă să am grijă singură de mine, dacă e cazul.

Îi venea s-o strângă de gât și să-i mute fălcile din loc, dar Barbara nu se supără pentru observația pe care i-o făcuse, ci se uita la ea cu atâta milă, de parcă tocmai se pregătea să moară.

– Te rog, spuse ea. Ascultă-mă... E spre binele tău, Clodie. Ar trebui să-i spună cineva și lui Oliver. Joy îl face de râs. Mi-e milă de el. Tu ești prietena mea și țin la tine. Nu puteam să nu-ți spun cum râd cu toții de tine.

Era prietena ei? Asta era prietenie? Dacă ar fi început să râdă acum, cu siguranță nu s-ar mai fi oprit niciodată, se gândi Clodie.

Da... Știa... I-a văzut cum șoptesc împreună, le-a văzut

privirile... Toată lumea se întreba ce a văzut Ben la ea? Nu... Toată lumea se întreba cât timp va mai trece până când va ști și ea ce ei știau, deja, de destul timp.

– Mulțumesc, Barbara, dar nu-ți mai bate capul cu asta.

– Am fost la Joy. Stabiliserăm dinainte să mergem la coafor. În sufragerie, într-o vază mare, era un buchet imens de trandafiri și imediat după venirea mea a sunat telefonul. Când Joy s-a întors de la telefon, mi-a spus fără pic de rușine: „Era Ben... Vroia să știe dacă am primit trandafirii.”

Poate Barbara se pregătise pentru o scenă. Probabil abia așteptase să le spună prietenelor cum a început Clodie să plângă și să-și astupe urechile pentru a nu mai auzi nimic.

Clodie însă, era neînchipuit de calmă și spuse sec:

– Du-te acum... Mi s-a răcit apa cu care-mi spălam bucătăria.

– Nu mă crezi, nu-i așa? insistă Barbara.

– Da. Cred că ai avut cele mai bune intenții.

– Adevărat. Am venit pentru că am simțit că e prea nedrept pentru tine.

– Asta-i viața, răspunse Clodie. Foarte nedreaptă. Întreabă pe oricine.

O cuprinse apoi pe Barbara de spate și o scoase pur și simplu pe ușă.

Aceasta își duse un deget la buze și zâmbi ușor.

– La revedere, acum. Sper să ne vedem curând.

Imediat ce închise ușa, Clodie simți că i se înmoaie

picioarele și se sprijini de perete. Apoi, își spuse cu voce tare:

– Nu-ți mai pleca urechea la toți idioții...

Pe urmă intră în baie și-și spălă fața cu apă rece.

Dacă s-ar fi dus acum la Ben și l-ar fi întrebat ar fi spus că nu e adevărat.

Ben n-a mințit-o niciodată.

Îi va spune când îi va trece furia, și vor râde împreună de toate astea.

Își șterse fața și porni în fugă spre garaj.

Era încă plin de lume, peste tot.

Se îndreptă spre scările ce duceau la etaj, pentru a merge în biroul lui Ben.

Înainte de a urca, însă, Will, care o văzuse desigur venind, deschise în grabă ușa biroului lui și-i spuse cu reproș:

– Hei, Clodie, nu treci nici măcar să-mi dai bună ziua?

– Aș fi vrut să stăm de vorbă, dar trebuie să-l văd urgent pe Ben. Am ceva să-i comunic.

– Îmi pare rău, dragoste, dar nu-i aici. Vino din nou diseară. Te pot ajuta cu ceva?

– Nu. Ai grijă de tine, spuse ea și se îndreptă spre școală, s-o întâlnească pe Trish.

În fața școlii erau o mulțime de părinți care-și așteptau odraslele, vorbind între ei despre fel de fel de lucruri.

Clodie încercă să stea deoparte, dar cineva care o recunoscuse veni spre ea:

– O aștepti pe Trish? E în clasă. Poți să mergi la ea, dacă

vrei, pentru că am văzut că a rămas să picteze ceva.

Clodie intră în școală și caută clasa lui Trish. O găsi lângă dulap, punând-și echipamentul într-un saculeț.

– Știu, spuse ea de cum o văzu pe Clodie. Mama a făcut-o de oaie la magazin, nu-i așa?

– M-a căutat Barbara... A venit cu un sfat semnat... a ta prietenă... Mi-a spus că vorbește despre mine tot orașul...

– Da...

– Știi?

– Da, am auzit câte ceva, dar n-am dat importanță...

– Nu te-ai gândit niciodată să-mi spui?

– Nu eram hotărâtă. Nu știu... Poate ar trebui să vorbești cu Ben...

– Nu-l pot găsi până diseară. O voi întreba pe Joy.

– Ce te face să crezi că îți va spune adevărul?

Poate ar fi trebuit, într-adevăr, să aștepte să vadă ce spune Ben, dar Clodie simți că nu mai rezistă.

– Crezi că mi-ar putea da Beck mașina ei?

Clodie știa să conducă. O învățase Oliver când fuseseră logodiți și în ultimul timp condusesese mașina lui Ben, când erau afară din oraș.

– Da, răspunse Trish, dar sper că te vei putea concentra pe șosea.

Clodie ajunse și în după-amiaza asta la ora ceaiului, dar Oliver era de astă dată acasă.

Îi deschise Lucy și o conduse în sufragerie.

Oliver și Joy erau la masă și o salutară zâmbind imediat ce o zăriră, deși sora sa întârzie puțin să surâdă.

– A fost la mine Barbara, spuse Clodie în loc de salut.

– Oh, spuse Joy, punând la loc în farfurie tartina cu unt pe care o avea în mână când intrase Clodie. Apoi se uită la Oliver și din nou la Clodie.

Aceasta din urmă luă un scaun de lângă perete și se așeză la masă.

– Mi-a spus că tot ținutul râde de mine și de Oliver.

Oliver își strânse buzele, lăsându-și privirile în farfuria de lângă el.

– Ce am făcut ca să ajung chiar așa? continuă Clodie, uitându-se fix în ochii lui Joy.

– Eu nu-mi plec urechea la bârfe, spuse Oliver.

Așadar, se gândi Clodie, îi spusese și lui... un prieten, câte ceva din toate câte i s-au spus și ei.

– Oh, Oliver nu e... spuse Joy...

– Știu... Știu, replică el...

– Oliver... n-am putut, încercă Joy să spună ceva, iar soțul îi sărută afectuos degetele.

Avea o încredere oarbă în soția sa, în ciuda a tot și a toate.

– Lasă-mă te rog o clipă singură cu Clodie, continuă Joy.

Bărbatul se ridică și ieși încet din încăpere.

După ce ușa se închise în urma lui, Clodie spuse cu răceală:

- Să vorbim, atunci.
- Îmi pare rău, spuse Joy, lăcrimând.
- Pentru ce? Spune-mi. Vreau să știu.
- Ești ultima persoană din lume pe care aș fi vrut s-o rănesc, Clodie. Am fost tot timpul atât de apropiate. Ești sora mea.
- Doar în acte.
- Eu nu vreau să te rănesc, dar Ben o va face, dacă nu vei fi destul de atentă.
- Cum?
- S-a întors aici deliberat. S-a întors pentru mine.
- Ți-a spus el asta?
- N-a încetat nicio clipă să mi-o spună. Vezi... Nu e ceea ce ai crezut tu. N-a fost doar ceva fără importanță, și n-a fost doar din partea lui. L-am iubit. Avea doar douăzeci de ani atunci. Era foarte sărac și vorbea prost, dar întotdeauna a fost foarte diferit de toți ceilalți bărbați. Mă simțeam extrem de atrasă de el. L-am întâlnit într-o zi când venise la tata, aducându-i ceva ce cumpărase pentru el. Tata nu era acasă și am stat mult de vorbă cu el atunci. Pe urmă Ben m-a întrebat dacă vreau să ies în seara aceea cu el. Mi-a cerut să mă căsătoresc cu el și eu am spus da. Și chiar aș fi făcut-o, Clodie... Aveam însă optsprezece ani și tata l-a alungat.

Joy își presă obrazii cu mâinile...

– Nu știi... Nimeni nu știe...

Clodie nu simți compasiune pentru ea... De ce ar fi simțit asta? Îl iubea pe Ben și Ben o iubea... Asta putea s-o facă fericită pentru toată viața.

– Mi-a spus că se va întoarce... Nu l-am crezut... Oh, Clodie... De ce nu l-am așteptat? scânci ea.

– Nu știu, răspunse Clodie ca în transă... Nu mai știu nimic... De ce n-ai făcut-o?

– Un timp l-am așteptat, dar eu nu sunt ca tine... Eu am nevoie să simt că sunt iubită, să văd că cineva are grijă de mine... Oliver a avut întotdeauna grijă de mine și am crezut că-l iubesc.

– Și acum nu mai crezi.

– E foarte ciudat, probabil, dar îl iubesc pe Oliver... Nu cum l-am iubit pe Ben, dar îl iubesc îndeajuns pentru a nu-l putea părăsi, acum. Ben mi-a cerut să-l las pe Oliver.

– Stai puțin, spuse Clodie, înnebunită. Fă-mă să înțeleg... Tu și cu Ben aveți acum o legătură?

– Știu că așa se spune, dar... nu... Și nu vom avea... Nu voi pleca niciodată cu el... Ben e puternic... Eu nu sunt. Eu n-aș putea înfrunta toate urmările. E crud... Și îngrozitor de inteligent...

– Spuneai că, de când s-a întors, te-a presat tot timpul să fii cu el?

Ben își petrecuse, totuși, tot timpul lui liber, cu ea... Când se văzuse cu Joy? Poate fuseseră invitați în același timp,

în diferite case din Hasdale... Atunci, ea fusese într-adevăr doar un alibi, așa cum îi spusese Barbara.

– Ți-a cerut să pleci cu el?

– Ți-am spus, doar... Prima dată când mi-a cerut mi-a trimis un buchet mare de trandafiri galbeni. Mi-a spus că pentru el am fost întotdeauna un trandafir de aur. Am încercat să-ți spun toate astea înainte, dar n-ai vrut să mă ascuți.

– Adevărat? Întrebă Clodie simțindu-se ca și cum și-ar fi pierdut o mână sau un picior și durerea o scoate din minți. Poate era mai bine să nu știu, continuă Clodie și se ridică în picioare.

Joy își puse capul pe brațele sprijinite de masă și începu să plângă în hohote, în timp ce părul i se revărsă în valuri aurii peste umeri.

Pe Oliver, Clodie îl găsi în hol, plimbându-se în sus și-n jos.

Când o văzu, tresări și se uită imediat prin ușa întredeschisă, în sufragerie.

– Sper că n-ai supărat-o pe Joy cu toate nimicurile care se spun despre noi.

– Cerule! strigă Clodie disperată, începând să alerge cât văzu cu ochii.

Când intră în mașină, tremura ca varga.

Puse mâinile pe volan și încercă să se calmeze.

Trish o aștepta, în mod sigur, dar nu putea să se întoarcă

acum.

O luă aşadar spre lanuri şi acolo se opri să se întindă pe iarbă.

Trebuia să se gândească la toate câte se întâmplaseră...

Nu putea crede, totuşi, că Ben jucase o piesă de teatru în prezenţa ei.

Nu se putea duce acum la familia Slater. N-ar fi suportat privirile lor pline de compasiune. Se va duce acasă, iar maşina o va înapoia mâine.

Casa ei era cufundată în întuneric. Aşadar, Trish n-o mai aşteptase.

Mai bine... Putea astfel să plângă după voia inimii.

Lăsa maşina afară, sub luminile stâlpului de telegraf, şi închise bine portierele.

Deschise apoi uşa de la intrarea în casă. Focul ardea încă în şemineu, iar Ben o aştepta pe un fotoliu, în faţa lui.

– Unde ai fost? Întrebă el, calm.

– Ce faci aici? Cum ai intrat?

– Mi-ai spus ieri să trec pe la tine când pot. Ai uitat? Am bătut în uşă şi mi-a răspuns Trish. M-a rugat să intru şi să te aştept, pentru că ea nu mai putea rămâne.

– Ți-a spus unde am plecat?

– Nu. Stai jos şi spune-mi tu.

– Joy mi-a spus că i-ai cerut să-l părăsească pe Oliver.

– Ce? Întrebă el cu nişte ochi atât de măriţi, de parcă ar fi fost în pragul nebuniei.

- E adevărat?
- Bineînțeles că nu e adevărat. Ce i-a venit să-ți spună asta? Ce-i toată această poveste?
- Astăzi după-amiază a venit la mine Barbara Ellis și mi-a spus că tot orașul vorbește că tu și cu Joy aveți o relație.
- Și?
- Am încercat să vorbesc cu tine, dar nu erai la garaj și atunci m-am dus la Joy.
- Ai crezut că e adevărat?
- N-am știut ce să cred. Nici acum nu știu. Joy mi-a spus că ai cerut-o de nevastă înainte de a te da afară Josh.
- Da, am cerut-o.
- Clodie se simți dintr-o dată atât de obosită... O durea capul îngrozitor, așa că și-l lăsa să cadă brusc în piept.
- Joy mi-a spus că te-ai întors pentru ea și că de când ai venit, insiști să-l părăsească pe Oliver. Barbara mi-a spus că ai ieșit cu mine doar pentru a nu se bănuși asta. Dar că toți și-au dat seama, pentru că nu sunt proști.
- În mod sigur, n-au cu ce să-și ocupe mintea, răspunse Ben.
- Au avut dreptate?
- Nu. Am cerut-o pe Joy de soție cu ani în urmă, pentru că pe vremea aceea nu recunoșteam, încă, infatuarea. Acum, lucrurile stau cu totul altfel.
- Atunci, de ce crezi că mi-a spus toate astea?
- Nu-mi dau seama.

– Nu i-ai trimis ieri flori și nu i-ai telefonat?

– Nu, pentru ambele întrebări. N-am sunat-o niciodată de când am venit aici. Și nici înainte. Dacă Joy are un iubit secret, acela nu sunt eu.

Mintea lui Joy nu fusese totuși niciodată atât de întortocheată, dar dacă Ben îi declarase că n-are nicio legătură cu această problemă, îl credea.

– Ai cerut multe fete în căsătorie? Întrebă brusc Clodie.

– Niciuna, în afară de Joy.

Acest fapt putea fi semnificativ, dar nu era, se gândi Clodie.

– După Joy, n-am mai cerut pe nimeni în căsătorie până acum, preciză el. Până la tine...

Capitolul 10

Clodie își ridică încet capul.

– Ești...? E asta...?

– Da. E o propunere, spuse Ben, trăgându-i fața spre el.

Clodie nu știe ce să spună. Ben era un miracol, și în fața miracolelor cuvintele pier...

– Da... șopti ea.

Ben o cuprinse în brațe și exact în acel moment sună clopoțelul de la intrare.

Pleacă, spuse Clodie, în gând, musafirului nepoftit. Nu acum...

Clopoțelul sună a doua oară și Clodie își apăsă capul de pieptul lui Ben.

– Clodie, strigă Trish de afară, știu că ești înăuntru.

Da. Mașina lui Beck e în fața casei.

– Dă-mi drumul, trebuie să-ți spun ceva.
– Nu acum, îi strigă Clodie. Sunt bine. Ne vedem mâine.
– Vei deschide ușa chiar acum. Clodie, dacă nu vrei să strig de aici toată noaptea.

– Îmi faci probleme cu vecinii, Trish.

Ben o eliberă din brațele lui și râse încet.

– Dacă e adevărată povestea cu reîncarnarea, atunci Trish cred că a fost un bulldog.

– Haide Clodie, deschide ușa, te rog.

Clodie deschise încet și Trish intră ca vântul:

– Ai toate...

Indiferent ce intenționase să spună, se opri înmărmurită când dădu cu ochii de Ben.

În mod cu totul neașteptat, Ben spuse:

– Ești prima care aude asta: Clodie se va căsători cu mine.

– Nu! strigă ea, sub imperiul șocului. Adică... E extraordinar, spuse ea, după ce-și mai reveni.

Apoi o sărută pe Clodie, o strânse în brațe, după care-l sărută pe Ben.

– Hai să mergem să anunțăm familia.

– Acum? întrebă Clodie.

– Da, nu e chiar atât de târziu. Haideti, vreau să văd ce fețe fac.

Familia Slater era întotdeauna gata să sărbătorească. La auzul acestei vești, Beck aduse o sticlă cu vin alb, dar după ce Trish dădu o serie întreagă de telefoane pentru a anunța

evenimentul, sosiră încă alte o duzină de persoane, cu câte ceva de băut.

Toată lumea fu foarte bucuroasă, dar Jim nu schiță niciun zâmbet. El nu-și schimbă părerea despre Ben nici măcar acum.

Clodie se despărți târziu de Ben. Urmau să se vadă a doua zi. Dacă nu-și putea lua liber, vor merge să caute un inel peste vreo două zile.

Poate când va vedea inelul pe deget, va putea crede toate acestea. Acum însă, era prea greu.

A doua zi, o sună Joy.

– Nu face asta, Clodie. Ben vrea doar să mă determine să-l păresc pe Oliver. Ți-am spus că e crud.

– Totuși, nu poate să meargă cu cruzimea atât de departe, nu crezi? De la capătul celălalt al firului nu se mai auzi nimic și Clodie închise telefonul.

Seara îl sună pe Ben la garaj, de la cabina telefonică de pe strada ei, dar Will îi spuse că Ben era foarte ocupat încă vreo câteva ore, așa încât Clodie se întoarse acasă, făcu o baie și se vâri în pat.

Aproape adormise, când clopoțelul de la intrare începu să sune cu insistență.

Clodie se uită la ceasul cu ecran fosforescent. Era aproape două. Își puse pe ea un capot și coborî scările în fugă.

Era Will.

Imediat ce-l văzu, Clodie știu că se întâmplase ceva.

Îl privi îngrozită, fără să poată scoate niciun cuvânt.

– Un accident, spuse Will.

– Ben?

– Da. Clodie se clătină pe picioare, simțind că-și pierde cunoștința.

– Nimic grav, continuă Will. Stai jos, spuse el, conducând-o spre un scaun din apropiere.

După câteva momente, Will adăugă:

– Mai e ceva. Sora ta era cu el.

– Joy?

Bineînțeles că Joy. Joy era sora ei.

– Nu e grav nici ea. Doar niște tăieturi.

– Pot să merg la ei?

– Da, dacă vrei. Eu vin de la spital. Te duc acolo, atunci.

În câteva secunde, Clodie fu gata și săriră în mașina lui Will.

– Cum se face că Joy era cu Ben?

– Nu știu mai multe amănunte.

– Lucrezi cu el, cum se face că nu știi?

Will deveni și mai palid decât de obicei.

– Joy l-a căutat la birou. Ben mi-a spus că pot pleca și eu am plecat.

– Te rog, Will, spune-mi tot ce s-a întâmplat...

– Eram amândoi în birou, deodată ușa s-a deschis și a apărut Joy, toată numai zâmbet. Ben privit-o tăcut și atunci ea a spus aproape șoptit, privindu-l în ochi: "Am venit". Ben

s-a-ntors atunci spre mine și mi-a spus: „Will, asta-i tot, pentru azi”, și eu am plecat. Pe urmă m-am dus la hotel și în timp ce îmi luam cina am primit un telefon... Accidentul s-a întâmplat la câteva mile de-aici.

– Ai vorbit cu Ben?

– I-au dat sedative... Și lui Joy, de fapt... Soțul ei e acolo.

– Bietul Oliver, spuse Clodie.

– Da, fu Will de acord.

Nu mai vorbiră nimic până ajunseră la spital, o clădire victoriană din aceeași perioadă în care fusese construită casa lui Josh Bain. În ciuda vechimii lăcașului, spitalul în sine era deosebit de modern și de eficient.

Oliver era în hol, pe un scaun, foarte abătut. Când îi auzi intrând, își fixă imediat ochii pe fața lui Clodie.

– Nu înțeleg... Pur și simplu nu înțeleg, de ce, spuse el, cu vocea schimbată de durere.

Părea că se senilizase brusc.

Clodie se întoarse spre sora care-i conduse înăuntru:

– Pot să-i văd? Vreau să-i văd pe amândoi, spuse ea.

– Nu, mai bine nu... Vor fi bine amândoi în curând, dar acum trebuie să se odihnească.

– Vreau doar să-i văd, n-o să scot niciun cuvânt, promit.

– Puteți avea un șoc... Doamna Russell are toată fața bandajată.

Ah, se gândi Clodie, cu durere... Fața de floare minunată a surorii ei...

Dădu din cap că înțelege și sora îi conduse pe toți trei spre salon.

O văzură mai întâi pe Joy. Pansamentul alb, îi înfășura tot obrazul într-un mod grotesc, dar în afară de asta, Joy părea să doarmă normal. Te iubesc, îi spuse Clodie în gând. Îmi pare rău că ai ajuns aici.

Ben avea o vânătăie foarte mare în partea stângă a frunții, foarte aproape de tâmplă.

O lovitură la tâmplă te poate ucide, își spuse Clodie, privindu-l disperată. Putea să moară!...

Se apropie de pat și-i mulțumi lui Dumnezeu, în sinea ei. Indiferent ce se întâmplase și de ce fusese cu Joy, îi mulțumea lui Dumnezeu că-l ținuse în viață.

– Cât timp vor sta aici? o întreabă tânăra pe sora medicală.

– N-aș putea spune, răspunse aceasta, făcându-le semn s-o urmeze.

Trebuia să se întoarcă în hol.

Peste câteva minute veni și doctorul, care le spuse că Ben va ieși a doua zi din spital.

– Și Joy? întreabă Clodie.

– Și ea. După plecarea doctorului, Will spuse încet:

– Au fost foarte norocoși. S-ar fi putut întâmpla mult mai rău.

Oliver scoase din buzunar un plic, în care se afla o scrisoare. Plicul îi era adresat lui, dar n-avea nicio ștampilă.

– L-am găsit în poșeta ei. Uite ce-mi pregăteau, comentă el

îndurerat, întinzând plicul spre Clodie.

Scrisoarea era scrisă pe hârtie roz, preferata lui Joy dintotdeauna. De fapt, era doar un bilet. Sora sa nu fusese niciodată în stare să scrie, cu adevărat, o scrisoare.

„, Dragă Oliver,

Încearcă să mă ierți, dar nu m-am mai putut împotrivi sentimentelor mele.

Am plecat cu Ben. Încearcă să nu mă urăști prea mult. Nici tu, nici Clodie."

– Când a plecat de-acasă, unde ți-a spus că se duce? îl întreabă Clodie pe Oliver.

– La tine. Mi-a spus că e foarte îngrijorată din cauza ta.

– Cred că nu trebuie să trag nicio concluzie până când nu vorbesc cu Ben, răspunse Clodie.

– Eu nu mai pot să stau spuse Will. Voi veni mâine dimineată. Hai să te duc acasă, Clodie.

– Tu ce vei face? îl întreabă tânăra femeie pe Oliver. Ce se va întâmpla cu tine și cu Joy?

– O voi lua acasă. Ce altceva să fac? E soția mea, nu-i așa? Am crezut că înnebunesc când am văzut asta, dar nu e vina ei, sunt sigur... E ca un copil... Pe acest Candell vreau să-l văd mort...

Tinerei i se opri respirația, la gândul care-i veni în minte:

– Aproape ai reușit, azi-noapte... spuse ea și,

prinzându-l pe Will de braț, se îndepărtă.

Când ajunseră în mașină, Clodie spuse încet:

– Vreau să mă duci la familia Slater. Nu mai pot să stau singură.

Privind-o, Will se gândi cu durere: „Dacă Ben o va părăsi pe fata asta pentru Joy, eu îl...”

Fantezia morții plană din nou deasupra lor, dar bărbatul alungă imediat această idee.

Era și el un om ambițios și tenace, dar Will nu putea face nimic împotriva lui Ben.

Sunară îndelung la ușa familiei Slater, până când Trish ieși la fereastră.

– Deschide-ne, spuse Will, hotărât.

Beck coborî și ea în fugă scările, când îi auzi intrând.

– Ben a avut un accident. E în spital, anunță Will.

Clodie se prăbuși în brațele ei.

Simți apoi ca prin vis cum e dusă în camera lui Trish, cum i se dau niște medicamente pe care abia le putu înghiți, după care adormi pentru multă vreme.

Când se trezi, Beck era lângă patul ei.

– Bună dimineața, spuse femeia.

– E dimineață? Ce mi-ai dat că m-a făcut să dorm așa?

– Erai foarte obosită.

– Ce vești mai sunt?

– O mulțime. Ben e aici.

Asta era vestea pe care o așteptase cel mai mult. Sări

repede din pat, luă pe ea un capot al lui Trish, care îi era cu câteva numere mai mare și o zbughi pe ușă afară.

Ben era în sufragerie, așezat pe unul dintre scaunele de la masă.

Cu respirația întretăiată, Clodie se opri în fața lui, dar nu fu capabilă să scoată niciun sunet.

– Ia loc, pentru numele lui Dumnezeu, spuse el, văzând-o atât de palidă.

– Sunt foarte bine, acum, spuse ea așezându-se.

– S-a gândit vreodată cineva să controleze sănătatea mentală a lui Joy?

– Ce vrei să spui?

– Ești gata să m-asculți?

– Da.

– Atunci, nu spune nimic până nu voi termina tot ce am de spus, dragostea mea, și ascultă-mă bine până la capăt. Joy a venit ieri seară la mine la garaj cu o casetă de bijuterii și un bagaj în care cred că avea tot ce credea ea că e necesar pentru a începe o nouă viață. Cu mine. Într-adevăr, îi intrase în cap că am revenit în Hasdale pentru ea și nimic n-o putuse convinge de contrariul. Când a venit, mi-a spus „sunt aici”... și a crezut că era tot ce așteptasem eu.

Da, se gândi Clodie, întotdeauna a crezut că e irezistibilă.

– Și... pe urmă? întrebă ea.

– Am încercat să-i explic totul, fără s-o rănesc prea mult. După aceea i-am spus că o duc acasă și ea nu s-a opus. M-am

uitat spre casa ta și n-am văzut nicio lumină, pentru că am vrut să te sun înainte...

— Da, m-am culcat devreme.

— Apoi, în drum spre ferma lui Oliver, Joy m-a tras de braț, am pierdut controlul volanului și am intrat într-un copac de pe marginea drumului. Asta a fost, încheie el.

Jim intră în sufragerie și se postă lângă Ben.

Clodie se întreabă dacă fusese cumva în hol și auzise toată povestea, pentru că lăsaseră ușa deschisă.

— Eu cred că a fost mai mult decât atât, spuse Jim, morocănos. Am înțeles că Joy e tăiată pe toată fața. N-o mai vrei, așa, nu? Mă îndoiesc că există vreun bărbat care ar putea s-o mai vrea.

Clodie simți că i se strânge inima. Ce va fi sora ei fără frumusețea strălucitoare dinainte?

— — Îmi pare foarte rău. Am făcut tot ce-am putut, ca să nu intru în acel copac, dar mi-a fost imposibil să-l evit. Și haideți să punem lucrurile la punct: n-am vrut-o nici înainte pe Joy, spuse Ben, nervos. Nu m-a impresionat niciodată fața ei de copil, care era de fapt doar expresia minții ei de copil. În plus, ea poartă toată vina celor întâmplate.

— E mai ușor să arunci vina pe alții, nu-i așa? replică Jim, încruntat.

— Nu mă simt cu nimic vinovat, preciză Ben. Joy trebuia să fi fost dusă demult la un psihiatru. Ce zici de povestea mea? o întreabă el pe Clodie.

– Bineînțeles că te cred, răspunse ea, deși îi părea foarte rău să audă toate acele lucruri despre sora sa.

– Mă așteaptă cineva în mașină. Mă întorc în apartamentul meu.

– Pot să vin și eu? întrebă Clodie.

– Clodie... interveni Jim. A sunat Oliver mai devreme. Vrea să treci pe la ei. Joy e acasă, dar e foarte îngrijorat din pricina ei.

Ben se întoarse spre Clodie, zâmbind.

– Cred că e mai bine să te duci. Dacă n-ai face-o, sunt sigur că nu ți-ai ierta asta toată viața.

Da, se va duce. Își amintea reacția surorii ei în fața morții lui Josh. Joy a fost întotdeauna extrem de fragilă. Un copil... Ben avea dreptate... Nu te poți supăra pe un copil...

După plecarea lui Ben, Jim o întrebă mormăind nemulțumit:

– Tu chiar crezi ce ți-a spus Candell ?

– Da.

– Atunci tu crezi că Joy de nebună și-a făcut bagajele și a plecat de-acasă? Crezi că el n-are niciun amestec în treaba asta? N-a lăsat-o să înțeleagă că asta își dorește?

– Oh, tu n-o cunoști pe Joy. Întotdeauna a crezut că are o putere divină și poate avea tot ce-și dorește.

– Dar și Candell crede că poate lua tot ce-și dorește.

Clodie își aduse aminte acum vorbele lui Ben, când îl întrebase odată dacă există vreun secret al succesului., Doar

să iei ceea ce-ți dorești și să plătești pentru asta."

— Joy a plătit pentru asta. E o diferență. Joy doar a luat fără să se gândească vreodată că trebuie și să plătească.

— Nu-mi spune mie că n-am dreptate, Clodie, se rățoi Jim, prinzând-o de mână.

Și nu-mi tot da cu intuiția asta a ta. Candell e acum un om ajuns. Dar un hoț tot hoț rămâne, spuse el și ieși trântind ușa în urma lui.

După câteva momente, telefonul se auzi din nou în hol și Beck deschise ușa încet:

— Clodie, e Oliver... Vrea să știe...

— Da. Mă duc acum la ei.

— Te duc eu, replică Beck și se întorsese la telefon, în timp ce Clodie urcă în camera lui Trish, să se îmbrace de plecare.

Ușa casei de la ferma lui Oliver era larg deschisă. O așteptau cu toții pe Clodie.

Când auzi mașina lui Beck, Oliver ieși grăbit în întâmpinarea lor.

— Ah, ești aici, în sfârșit.

— Da, dar nu știu ce-aș putea face eu, în situația asta.

— Vrea să-ți vorbească.

— Eu voi pleca, acum, spuse Beck, simțind că Oliver ar fi vrut să fie în acel moment doar cu Clodie.

După ce femeia se îndepărtă, apărură și Lucy, urmând-o pe Clodie spre dormitorul lui Joy.

— Sărăcuța căprioară, spuse ea, ce se va întâmpla de-acum

încolo cu noi? se tângui menajera.

Înainte de a intra în camera lui Joy, Oliver o prinse pe Clodie de braț, și o trase deoparte:

– O să-l distrug pe omul ăsta.

– Nu vorbi prostii, Oliver, spuse Clodie, îngrijorată. Dacă ea nu l-ar fi tras de braț nu s-ar fi întâmplat toate acestea. Ben o conducea atunci pe Joy acasă.

– Asta e ceea ce ți-a spus el, comentă Oliver.

– Ascultă, spuse Clodie schimbând subiectul. Du-te cu Lucy la bucătărie. Vin și eu mai târziu.

După asta, tânăra intră în dormitorul lui Joy, unde fu întâmpinată de mama lui Oliver:

– Doarme, acum, spuse ea încet și începu să plângă. De ce?... Cum a putut acel om să strice această căsătorie?

– Ben e logodit cu mine. N-a stricat căsătoria nimănui, răspunse Clodie cu răceală.

– Ah, fetițo, doar te-a folosit, toată lumea știe asta...

– Oliver? scânci Joy și Clodie se apropie de pat...

– Clodie, ai venit... murmură apoi Joy, abia auzit.

– Bineînțeles că am venit.

– Ah, Clodie, iartă-mă... N-am vrut să-ți fac niciun rău...

– Acum ai înțeles că Ben n-a venit pentru tine în Hasdale?

– Ba da... Mi-a cerut să-l las pe Oliver... Tot timpul mi-a cerut asta. Nu eram în drum spre casă când s-a întâmplat accidentul, dar el a văzut ce s-a întâmplat cu mine și acum spune așa pentru că fața mea a fost mutilată... Nu mă vrea

urâtă... Acum nu mă mai vrea...

Clodie nu mai spuse nimic. Nici într-o mie de ani Joy n-ar fi acceptat adevărul.

– Tot ce vreau acum e să mă ierte Oliver, spuse Joy, închizând ochii.

– Dormi, acum, spuse doamna Russell apropiindu-se.

Clodie ieși și-l rugă pe Oliver să cheme un taxi pentru ea. Vroia să plece înainte ca Joy să se trezească. Trebuia să ajungă la Ben.

– Acest om va plăti pentru ceea ce s-a întâmplat, îl voi da în judecată. Nu sunt hotărât încă dacă să divorțez sau nu de Joy, dar ea a ajuns așa din cauza lui și lucrurile nu se pot opri aici.

Clodie nu mai spuse nimic. Toată situația era deosebit de complicată și greu de suportat.

Oliver chemă deci un taxi pentru cumnata sa și aceasta se întoarce în Hasdale, unde se duse direct la apartamentul lui Ben.

– Slavă Domnului că ai venit. Începusem deja să mă îngrijorez. Lucrurile par să iasă de sub orice control.

– Oliver vrea să te dea în judecată.

– Am să-l opresc, spuse el, și Clodie îi simți în priviri toată forța capabilă să mute munții din loc, nu doar să oprească o acțiune judecătorească.

Îl privi lung...

– Când ți-ai dat seama că mă iubești?

– Imediat ce te-am văzut. Cineva te-a chemat pe numele de familie și eu m-am întors să te privesc mai atent. Mi-am spus atunci că nu poți fi fata lui Josh, și nici sora lui Joy. Dar să lăsăm asta... Ai uitat că azi trebuia să mergem să cumpărăm inele?

– Nu, dar nu poți merge în starea în care ești.

Ben puse mâna pe telefon.

– Am ales deja inelele și sunt sigur că pot trimite pe cineva cu ele până aici.

– Ar fi minunat, spuse Clodie, entuziasmată și-l îmbrățișă strâns.

– O singură persoană din lumea asta m-ar putea răni pe mine.

– Cine? întrebă Clodie privindu-l întrebătoare în ochi.

– Tu. Tu m-ai putea ucide.

– Nu spune asta, replică ea strângându-l la pieptul ei cu toate puterile.

– Așa este. Înțelegi ce-ai putut să faci din mine?

Aș muri fără tine, își spuse ea, adâncindu-și privirile în ochii lui... Cu tine... simt că am câștigat toate bogățiile din lume...

– Spune-mi tu...

Sfârșit